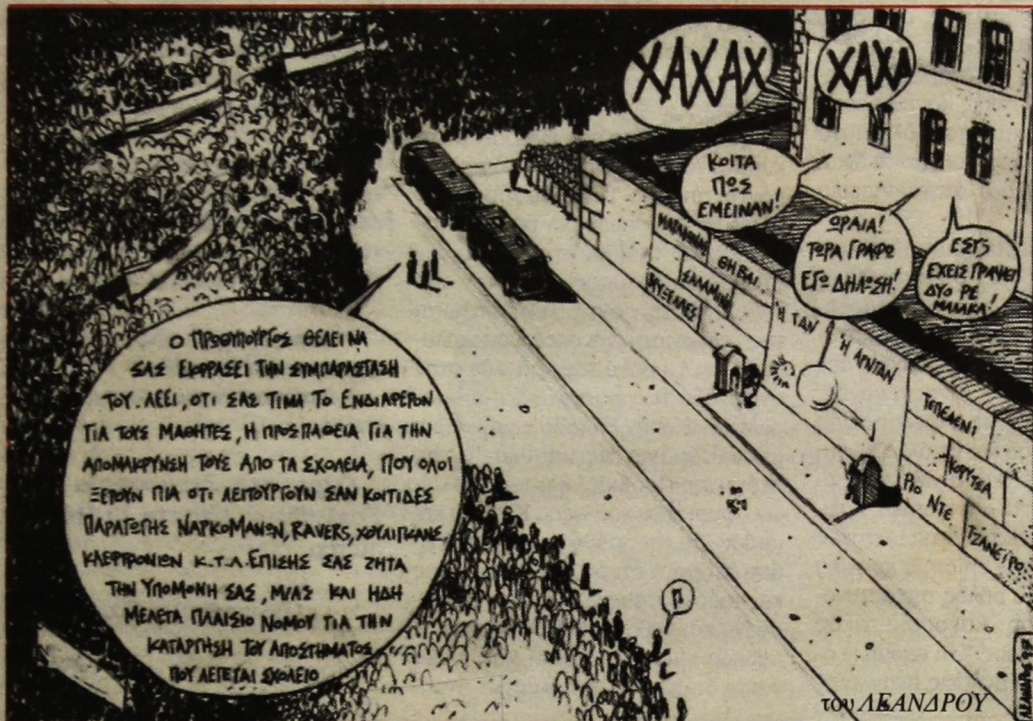

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 84ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Επιστροφή στην ομαλότητα;

Οι πολυήμερες απεργίες διαρκείας των δημο-

σίων υπαλλήλων στις ευρωπαϊκές χώρες τα τελευταία χρόνια, Ιταλία, Γερμανία (1992), Γαλλία (1996) και στην Ελλάδα (1997), έδειξαν καθαρά ότι δεν αμφισβήτησαν ούτε στο ελάχιστο την καπιταλιστική αναδιάρθρωση που συντελείται σήμερα σε όλα τα σημεία του πλανήτη και ιδιαίτερα στην Ευρώπη, ενόψει της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Τα αναδιρθρωτικά σχέδια του καπιταλισμού, επιβάλλουν στην Ελλάδα σειρά πολιτικών και κοινωνικών ανακατατάξεων με παράλληλες αλλαγές στον παραγωγικό οικονομικό τομέα, που κύριο στόχο έχουν την αναβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού στον ευρωπαϊκό και διεθνή ανταγωνισμό.

Η εντεινόμενη επίθεση του κεφάλαιου ενάντια στους εργάτες - εργαζόμενους διαμορφώνει νέες συνθήκες καταλήστευσης και πειθαναγκασμού στους επιβαλλόμενους ρυθμούς καπιταλιστικής ανάπτυξης. Η λιτότητα και οι απολύσεις είναι οι άμεσες συνέπειες -οι φανερές επιπτώσεις των αναδιρθρωτικών εκ-

συγχρονιστικών διαδικασιών στον παραγωγικό τομέα.

Συγχρόνως, όμως, πραγματοποιούνται αλλαγές στις σχέσεις εργασίας που είναι η εντατικοποίηση μέσα από τη σύνδεση μισθού - παραγωγικότητας, το πριμ, η δουλειά με το κομμάτι, η ελαχιστοποίηση (συνεχείς αλλαγές στις θέσεις εργασίας ανάλογα με τις ανάγκες του εργοστασίου) κ.ά.

Οι κοινωνικοί χώροι μέσα στους οποίους διαφαινόνται τα αποτελέσματα της αναδιάρθρωσης στην Ελλάδα είναι κύρια οι χώροι της παραγωγικής διαδικασίας και οι χώροι της λεγόμενης παιδείας.

Η αναδιάρθρωση στο χώρο της εκπαίδευσης εστιάζεται στην οργάνωση της μισθωτής εργασίας. Ο μισθός, τα επιδόματα, οι εισφορές, οι συντάξεις κ.λ.π., όλα αυτά πρέπει με κάθε τρόπο να ενταχθούν στη μεταφορτική οργάνωση της εργασίας.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει ήδη με την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών από τους διευθυντές στα σχολεία, το κίνητρο απόδοσης και έπεται συνέχεια με τις επερχόμενες αλλαγές στις συντάξεις, στην ασφάλιση κ.ά.

Όλα αυτά ελάχιστα θίχτηκαν στις συγκεκριμένες πολυήμερες απεργίες των εκπαιδευτικών (δάσκαλοι -

καθηγητές), ενώ αυτό που κυριάρχησε ήταν οι μισθολογικές διεκδικήσεις, που έτσι κι αλλιώς αν δοθούν (στους δασκάλους βέβαια δεν δόθηκαν) δεν θα 'χουν κανένα αποτέλεσμα σε όσα προηγούμενα αναφέραμε.

Οι απεργοί, λοιπόν, δημόσιοι υπάλληλοι στην Ελλάδα, όπως και οι συνάδελφοί τους νωρίτερα στην Ιταλία, Γερμανία και Γαλλία έδειξαν να νοσταλγούν περισσότερο την εξασφαλισμένη σιγουριά της φορντικής μισθωτής σχέσης και του κράτους πρόνοιας, παρά να διεξάγουν οι ίδιοι, έναν αντικαπιταλιστικό αγώνα.

Στην εφαρμογή των καπιταλιστικών αυτών σχεδίων καθοριστικό ρόλο έπαιξε και παίζει η δράση των διαμεσολαβητικών συνδικαλιστικών οργάνων (ΟΛΜΕ - ΔΟΕ), καθώς αυτή δημιουργεί τους όρους αποδοχής αυτών των σχεδίων μέσα στο εργατικό κίνημα, καθώς εγκλωβίζει τους εργαζόμενους σε μισθολογικές διεκδικήσεις, έτσι ώστε να τους αφοπλίζει και να εγγυάται την εργασιακή ειρήνη με τα αφεντικά.

Και έτσι ενώ οι καπιταλιστές οργανώνουν και μεθοδεύουν την επίθεσή τους, οι εργαζόμενοι βρίσκονται

συνέχεια στη σελίδα 5

Στο εφετείο οι 4 συλληφθέντες της Θεσσαλονίκης

Στις 11 Μάρτη του '97, δικάζονται στο Εφετείο οι τέσσερις συλληφθέντες της Καμάρας στις 14/11/95, Πάρης Σοφός, Γιάννης Αναγνώστου, Ηλίας Χατζηλιάδης, Σοφία Κυρίτση. Ήταν τότε που μαζί με άλλους, συγκεντρώθηκαν για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στον απεργό πείνας τότε Κ. Καραρέμα. Εισαγγελέας και ΜΑΤ καταπατούν το δικαίωμα της διαδήλωσης και με πρόφαση προληπτικό έλεγχο, διαλύουν βίαια τη συγκέντρωση και συλλαμβάνουν τους 4, βαριά κακοποιημένους. Ο Γ. Αναγνώστου οδηγήθηκε από την Ασφάλεια στο Ιπποκράτειο το ίδιο βράδυ με ανοιγμένο κεφάλι.

Η Σ. Κυρίτση αδυνατώντας να παρακολουθήσει τη δίκη, τέσσερις μέρες αργότερα, οδηγήθηκε από το δικαστήριο στο Παπανικολάου και νοσηλεύτηκε για σοβαρή κρανιοεγκεφαλική κάκωση.

Στη δίκη-παρωδία που ακολούθησε για τους

τρεις, πλην της Σοφίας, αναβίωσε για πρώτη φορά μετά τη χούντα, η κατηγορία της στάσης και τους καταδίκασε σε 3,5 χρόνια φυλακή χωρίς αναστολή. Οι τρεις ξεκίνησαν τότε απεργία πείνας στις φυλακές για την άμεση αποφυλάκισή τους.

Ήταν τις ίδιες μέρες τότε που ενορχηστρωμένα ΜΑΤ, εισαγγελείς, ΜΜΕ και συγκλητικοί, παραβιάζονται πανεπιστημιακό άσυλο και συλλαμβάνουν 500 αγωνιστές στο Πολυτεχνείο της Αθήνας.

Το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε έσπασε στην πράξη την αστυνομοκρατία και διαδήλωσε κόντρα στην κρατική βαρβαρότητα και τα ψέματα των media, που παρουσιάζαν τους 4 να συλλαμβάνονται όχι στην Καμάρα, αλλά στη Θεολογική σαν "ταραχοποιοί - συμμετοχοί συνήθων επεισοδίων των ημερών".

Αυτό το κίνημα αλληλεγγύης οδήγησε από

καλύτερες θέσεις στο δικαστήριο τη Σ. Κυρίτση. Την καταδίκασαν βέβαια οι δικαστές με τις ίδιες κατηγορίες της στάσης, αντίστασης και εξύβρισης, αλλά σε 6 μήνες με τριετή αναστολή.

Το ίδιο κίνημα συμπαράστασης βοήθησε και τους τρεις απεργούς πείνας φυλακισμένους να αποφυλακιστούν ένα μήνα τη σύλληψή τους.

Σήμερα 15 μήνες μετά τα γεγονότα αυτά η κρατική καταστολή συνεχίζει το έργο της. Τότε και τώρα την κρατική βαρβαρότητα δεν την βιώνουν μόνο οι 4 και κάποιες "περιθωριακές ομάδες". Δεν την βιώνουν μόνο οι 500 του Πολυτεχνείου με τους 40 μήνες φυλακή, ο Μπαλάφας με τη 10ετή κάθειρξη, ο Κρητικόπουλος με τα 12 και 3,5 χρόνια φυλακή. Τη βίωσαν τότε οι εργάτες της Ναυσί και οι συνταξιούχοι, οι αγρότες στα μπλόκα της Εθνικής τότε, με τις δίκες τους που συνεχίζονται μέχρι τώρα.

συνέχεια στη σελίδα 5

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η αναρχία στην πράξη

Το Spezzano Albanese είναι μια μικρή πόλη 6.000 κατοίκων στην Καλάβρια της Ιταλίας. Οι κάτοικοί του είναι αλβανικής καταγωγής. Εδώ και 25 χρόνια, στο Spezzano αναπτύσσεται αξιόλογη αναρχική δραστηριότητα με έμφαση στον κοινοτισμό και την παρέμβαση σε τοπικό επίπεδο. Από το 1992 έχει δημιουργηθεί στην πόλη η "Κοινοτική Ομοσπονδία Βάσης", που αποτελεί μια απόπειρα αυτοδιαχείρισης και σύνθετης παρέμβασης στο επίπεδο της κοινότητας.

Σελ. 4 - 5

Καμιά "ασυλία" στους μπάτσους - δολοφόνους

Ο αστυνομικός Β. Αθανασόπουλος πρέπει να πληρώσει για τη δολοφονική επίθεση ενάντια στη Μέλπω Κορωναίου

Να θυμηθούμε τα γεγονότα

Στις 14/4/1995 είχε οργανωθεί από νεολαϊστικές ομάδες (κυρίως του αντιεξουσιαστικού χώρου) αντιφασιστική διαδήλωση στην Κυψέλη ενάντια στους φασίστες της "Χρυσής Αυγής". Ήταν μια διαμαρτυρία για το μαχαίρωμα του Γ. Σταθόπουλου έξω από την κατάληψη στέγης της οδού Αλκαμένους από το φασίστα Μανώλογλου, καθώς και των προσπαθειών συγκάλυψής του από την πλευρά των δικτικών αρχών και των ΜΜΕ. Η περιοχή της Κυψέλης επιλέχτηκε γιατί σ' αυτή βρίσκονται τα μεγαλύτερα φασιστικά στέκια και γιατί εκεί έχουν εκδηλωθεί οι περισσότερες επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες και αριστερούς νεολαϊούς.

Επιβεβαιώνοντας έμπρακτα το ρόλο της σαν συνεργός των φασιστικών ομάδων, η αστυνομία επιτέθηκε με πρωτοφανή αγριότητα στην πορεία. Το αποτέλεσμα ήταν να υπάρξουν δεκάδες τραυματίες και μεταξύ

αυτών και η εργάτρια Μέλπω Κορωναίου που χτυπήθηκε από τον αστυνομικό Β. Αθανασόπουλο, ενώ βρισκόταν ήδη τραυματισμένη και πεσμένη στο έδαφος, με αποτέλεσμα να κινδυνεύσει άμεσα η ζωή της και να βρεθεί τελικά για πολλές βδομάδες στο νοσοκομείο και για ακόμη περισσότερες να καταστεί ανίκανη για εργασία και σίτιση. Ο αστυνομικός Β. Αθανασόπουλος, ο οποίος με πολιτικά ρούχα και εκτός υπηρεσίας (όπως λέει η ίδια η αστυνομία) έτρεξε να εκδηλώσει την αλληλεγγύη του στους φασίστες συνδράμοντας στον ξυλοδαρμό των διαδηλωτών. Η αναγνώρισή του έγινε από φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν στις εφημερίδες και αποδείχτηκε ότι ήταν ο γνωστός φασίστας της Καλαμάτας που με το ψευδώνυμο "Χάρος" πρωτοστάτησε στην ίδρυση ακροδεξιών ομάδων στην περιοχή.

Η μήνυση που άσκησε εναντίον του η Μέλπω Κορωναίου εκδικάζεται τελικά στις 13/3/96 και όλα δείχνουν ότι η επιχείρηση συγκάλυψης που ξεκίνησε από την πρώτη στιγμή από την αστυνομία και τη "δικαιοσύνη" θα οδηγήσουν την υπόθεση στην αναβολή και πιθανότατα στο "καλάθι των αχρήστων", αφού ο κατηγορούμενος δεν έχει κληθεί ακόμη από τον ανακριτή για να δώσει κατάθεση.

Η "ασυλία" μπάτσων και φασιστών

Η περίπτωση του Β. Αθανασόπουλου δεν είναι σε καμία περίπτωση μοναδική. Είναι μια από τις εκατοντάδες περιπτώσεις αστυνομικών που έρχονται καθημερινά στη δημοσιότητα (και από τις χιλιάδες άλλες που επιμελώς αποκρύπτονται) που δολοφονούν εν ψυχρώ μετανάστες και "ύποπτους" πολίτες, που δέρνουν άγρια νεολαϊούς, απεργούς ή διαδηλωτές, που υποστηρίζουν ή καθοδηγούν φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες και που παρ' όλα αυτά παραμένουν ατιμώρητοι από τα δικαστήρια και "καθαροί" στην υπηρεσία τους.

Δεν έχουμε βέβαια ούτε τις ελάχιστες ψευδαισθήσεις, ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά. Ο ρόλος των μηχανισμών καταστολής είναι συγκεκριμένος και δεν χωράει αμφιβολίες. Είναι γεγονός, από αδιαμφισβήτητη στοιχεία τόσο στην Ελλάδα, όσο και σε άλλα κράτη ότι οι φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες στηρίζονται οργανωτικά, πολιτικά και οικονομικά από τις μυστικές υπηρεσίες και τον επίσημο κρατικό μηχανισμό. Ότι ο ρόλος της αστυνομίας είναι άμεσος και ουσιαστικός στην ανάπτυξή τους. Ότι ακόμη κι όταν κάποιες κυβερνήσεις αναγκάζο-

νται να προχωρήσουν σε κάποιες συλλήψεις και να ποινικοποιήσουν τη δράση τους, το κάνουν μόνο για τη δημιουργία εντυπώσεων και κάτω από την πίεση "ακραίων" ενεργειών, ενώ ταυτόχρονα τους ανοίγουν νέους δρόμους για τη συνέχισή της δράσης τους.

Η ανάπτυξη του φασισμού, του ρατσισμού και του εθνικισμού σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης μπορεί να έχει σαν αιτία της την ανασφάλεια που δημιουργεί η αυξανόμενη ανεργία και ο φόβος που αναπτύσσεται απέναντι στα διαφορετικά είδη κουλτούρας που εκφράζουν τα κύματα των μεταναστών που προέρχονται από τον Τρίτο Κόσμο, όμως σε καμία περίπτωση δεν θα είχαν την έκταση και τη βιαιότητα που έχουν σήμερα αν δεν υποστηρίζονταν από τις επίσημες αρχές. Η περίπτωση της Γερμανίας είναι άκρως αποκαλυπτική για το ρόλο του κράτους στην ανάπτυξη των φασιστικών συμμοριών. Ενώ στην Ελλάδα είχαμε πριν μερικά χρόνια τις υποθέσεις της "Κόκκινης Προβιάς" και των νεολαϊών - φασιστών του Νέου Κόσμου και πρόσφατα την υπόθεση της Μ.Α.Β.Η. που δείχνουν ότι οι σχέσεις κράτους και παρακράτους αποτελούν συνηθισμένα και καθημερινά φαινόμενα. Η αθώωση μάλιστα των Μ.Α.Β.Η.των για τη δολοφονία των αλβανών στρα-

τιωτών αποδεικνύει με τον καλύτερο τρόπο ότι αυτές οι σχέσεις φτάνουν πολύ βαθιά.

Επειδή ξέρουμε ότι συμβαίνουν όλα αυτά, δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι θα δεχτούμε την "ασυλία" που απολαμβάνουν οι κάθε λογής φασίστες, ρατσιστές και εθνικιστές, ούτε το καθεστώς που επιτρέπει στον κάθε μπάτσο να πυροβολεί αδιακρίτως, ότι κινείται, να απειλεί τη ζωή και την σωματική ακεραιότητα των διαδηλωτών και να υποστηρίζει (υπηρεσιακά ή ατομικά) τις κάθε είδους φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες.

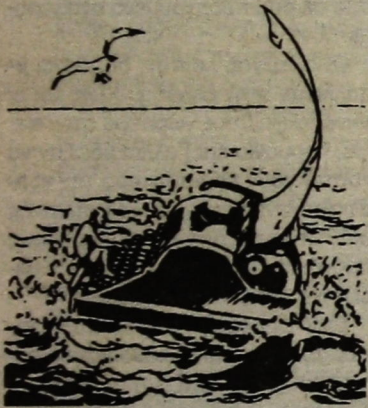
Ο Β. Αθανασόπουλος, όπως και κάθε όμοίός του, θα πρέπει να πληρώσει για τις πράξεις του! Η καταδίκη του είναι το ελάχιστο που μπορούμε να απαιτήσουμε!

- Καμία ανοχή στις φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες
- Αντίσταση στην κρατική καταστολή

Όλοι στα δικαστήρια της Ευελπίδων, Πέμπτη 13 Μάρτη, 10 π.μ.

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης

(προκήρυξη που μοιράζεται τις τελευταίες ημέρες στην Αθήνα).

Στις 18 Μάρτη

στο μικτό ορκωτό δικαστήριο της Χαλκίδας παίζεται ένα ακόμα επεισόδιο μιας αστυνομικής σαπουνόπερας που καταφέρει στο σενάριό της να μπλέξει ληστές, αναρχικούς, τράπεζες, ρουφιάνους, φυλακές, απεργίες πείνας κι

ό,τι άλλο η (αναμφίβολα φτωχή) φαντασία διαφόρων παρηκμασμένων εγκεφάλων του κράτους κατάφερε να γεννήσει. Και θα μπορούσε κι αυτό το έργο, όπως όλα τα ανάλογα να προκαλέσει από ανία έως γέλια αν κάποιοι από τους πρωταγωνιστές του δεν ήταν πραγματικά πρόσωπα που ζουν πραγματική ζωή και που με διάφορους τρόπους βιώνουν τα στάδια μιας προγραμματισμένης εξόντωσης.

Η ατομική επιλογή του Σ. Δαπεργόλα να προχωρήσει στην ένοπλη ληστεία της τράπεζας Αθηνών έγινε, μέσα από την αποτυχία της απόπειρας και την επακόλουθη σύλληψή του, η αρχή αυτού του αστυνομικού κακοτεχνήματος. Χωρίς καθυστέρηση, αστυνομία και δικαστές ξεκίνησαν να ξεφορτώνουν τα αρχεία τους από ανεξιχνίαστες ληστείες και τον ποινικό κώδικα από κάθε λογής κατηγορίες πάνω στους συλληφθέντες. Αλλά και

μηρίας, απελευθέρωσή του, ακολουθεί ο κύκλος διώξεων και μεταγωγών των Δαπεργόλα-Χρυσόστομου για να φτάσουμε στη συμπλήρωση του 18μηνου προφυλάκισης και την απεργία πείνας του Δαπεργόλα, ενώ ως σήμερα ο Χρυσόστομος παραμένει φυλακισμένος στην 21ο μήνα προφυλάκισης.

Φτάσαμε λοιπόν σήμερα, με εμάς τους δύο προσωρινά "ελεύθερους" να οδηγούμαστε ενώπιον της κρατικής δικαιοσύνης. "Ελεύθερους" ύστερα από την αυτοκαταστροφή των απεργιών πείνας, με την υγεία μας κλονισμένη, έχοντας να αντιμετωπίσουμε ένα τεράστιο κατηγορητήριο, τελικά, να αντιμετωπίσουμε την αταλάντευτη απόφαση του κράτους να τελειώσει οριστικά με όσους είναι από τη μεριά της επανάστασης.

Και δεν είναι μόνο το κατηγορητήριο. Η κρατική δικαιοσύνη, κάνοντας ό,τι περνάει από το χέρι της για να επιβεβαιώσει τις απόψεις μας για αυτήν, συνεχίζει απτόητη να φτύνει τους νόμους που η ίδια και τα αφεντικά της θέσπισαν. Αφού ξεπέρασαν τα περί 18μηνου, αφού ο Άρειος Πάγος δεν μπήκε στον κόπο ούτε να απαντήσει για την προφυλάκιση Δαπεργόλα-Χρυσόστομου, ούτε να ορίσει γιατί κατηγορείται ο Καραρέμας, αφού οι μπάτσοι επί 21 ήνες δεν τολμούν να εμφανίσουν τη βαλλιστική έρευνα που αποδεικνύει ότι αυτοί σκάτεψαν τη γυναίκα έξω από την τράπεζα Αθηνών (και φυσικά κάνοντας τους ανήξερους για τις καταθέσεις της ίδιας της γυναίκας φορτώνουν τον τραυματισμό στον Χρυσόστομο), φτάνουν να μας καλούν σε δίκη.

Όχι ότι περιμέναμε κάτι διαφορετικό.

Για ποιο λόγο άλλωστε η κρατική δικαιοσύνη να πετοκόψει την ανεξαρτησία της να κάνει ό,τι κι όποτε της γουστάρει; Για ποιο λόγο εμείς να αντιμετωπίσουμε λιγότερη ασυδοσία και εκδικητικότητα από τον καθένα που πέφτει στα νύχια της; Τι ειδικό βάρος έχει μια παράνομη δίκη;

Εμείς, με κατατεθειμένη την ατομική και πολιτική μας θέση δεν θα μπορούσαμε ποτέ να εκλιπαρήσουμε τη νομιμότητα της απέναντι όχθης.

Για εμάς αυτό που μετράει απέναντι στο φινάλε της εξόντωσης είναι, πέρα από τις ατομικές μας προσπάθειες, η θέση και η στάση όλων όσων η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια, η μαχητικότητα, η πίστη τελικά στην κοινωνική αλλαγή παραμένει ζωντανή επιλογή.

Αυτή είναι η μόνη δίκη που μας αφορά...

Σπύρος Δαπεργόλας
Κώστας Καραρέμας

για τους ζαπατίστας...

Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας από την Θεσσαλονίκη, σε συνεργασία με τοπικές ομάδες και συντρόφους διοργανώνει:

Σάββατο 1 Μάρτη:

ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι, στις 6.00μμ

Κυριακή 2 Μάρτη:

ΚΟΖΑΝΗ

ΚΟΜΟΤΗΝΗ Αμφιθέατρο Νομικής, στις 7.00μμ

ΚΑΒΑΛΑ Εργατικό Κέντρο, στις 6.00μμ

ΤΡΙΚΑΛΑ

Τρίτη 4 Μάρτη:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Αμφιθέατρο ΦΜΣ, στις 8.00μμ

Οι εκδηλώσεις θα περιλαμβάνουν βιντεοπροβολή, έκθεση φωτογραφίας, προβολή slides, ενημέρωση για τις τελευταίες εξελίξεις στο Μεξικό και φυσικά συζήτηση για τον αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και την ανθρωπότητα, που είναι και ο κεντρικός στόχος των εκδηλώσεων.

Για περισσότερες πληροφορίες: τηλ - φαξ 031- 25 73 64

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, 1 Μάρτη, στο στέκι Ανω Κάτω Πατησίων, η θεατρική ομάδα **ΠΑΙΖΟΥΜΕ**, θα παρουσιάσει ένα θεατρικό αυτοσχεδιασμό. Η παράσταση θα αρχίσει στις 7μμ και θα την ακολουθήσει συζήτηση με θέμα: "ριζοσπαστικότητα της έκφρασης και της δημιουργίας". Το στέκι θα το βρήτε στην οδό Νάξου και αριθμό 75.

Σήμερα, επίσης, η ομάδα "Μάυρος Ήλιος" στη Θεσσαλονίκη, οργανώνει πάρτυ μασκέ στο Στέκι στο Βιολογικό, στις 11μμ

★ Την Δευτέρα 3 Μάρτη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα καλεί ανοιχτή συνέλευση στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Κέντρο "Ναυτίλος" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, Θεσ/νίκη, στις 8μμ).

★ Την Τετάρτη, 5 Μάρτη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους 4 συλληφθέντες στην Καμάρα (στις 14/11/95) διοργανώνει συναυλία αλληλεγγύης με τους Δημήτρη Ζερβουδάκη, Θανάση Παπακωνσταντίνου και Ντίνο Σαδίκη, στην Α' Φοιτητική Εστία (40 Εκκλησιές, Θεσ/νίκη), στις 9μμ.

Επίσης, υπάρχει κάλεσμα για συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια για την Τρίτη 11 Μάρτη, ημέρα για την οποία έχει οριστεί το εφετείο των "4" (στις 9μμ)

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 84

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Οι πιο μπανάλ συμβουλές

Από μια απίστευτη εύνοια της τύχης (κοινώς, "κωλοφαρδιά") έπεσε στα χέρια μας η επιστολή που δημοσιεύουμε παρακάτω !!! Φυσικά, ήταν εντελώς αδύνατο να μάθουμε αν ο παραλήπτης της επιστολής και ο "Πρόεδρος" είναι το ταυτό πρόσωπο και πιο είναι αυτό... Με κανέναν τρόπο δεν καταφέραμε να διαπιστώσουμε την "εθνικότητα" του παραλήπτη/Προέδρου" και πουθενά στο κείμενο δεν γίνεται η παραμικρή αναφορά για οποιαδήποτε χώρα!

Η επιστολή είναι γραμμένη με το χέρι σε ακριβό χαρτί!

Είναι μάλλον έγκυρη, δεδομένου ότι ο λογότυπος "IMF" είναι τυπωμένος με υδατογράφημα στο χαρτί και ότι άλλα στοιχεία της ταυτότητας και ιδιότητας της επιστολογράφου είναι "χτυπημένα" σε ακριβό εκτυπωτή λείζερ. Η επιστολή είναι γραμμένη στα Γαλλικά.

"Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε.

Με την παρούσα επιστολή επιτρέψατέ μου να σας κάνω γνωστό, ότι:

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο παρακολουθεί με ενδιαφέρον την πολιτική κατάσταση σε χώρες-μέλη του σ' ολόκληρο τον κόσμο, η δε Διεύθυνση Πιστωτικής Πολιτικής των Αναπτυσσομένων Χωρών στο τελευταίο εξάμηνο του έτους 1996 αφοσιώθηκε στην εξέταση της σταθερότητας των πολιτικών θεσμών στην χώρα σας, με γνώμονα και κριτήριο την ορθή ανάπτυξη της παγκόσμιας οικονομίας και την ένταξη της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης σ' αυτή την ανάπτυξη.

Το γεγονός ότι ήταν η Δ.Π.Π.Α.Χ του Ταμείου εκείνη που διεξήγαγε την έρευνα αυτή, καθόλου δεν υποδηλώνει ότι η χώρα σας ανήκει σ' αυτές τις χώρες: όμως, τόσο η οικονομική όσο και η πολιτική δομή της χώρας της οποίας προεδρεύετε, μας εμπόδιζε να αναθέσουμε αυτή την έρευνα σε άλλη Διεύθυνση που καθήκον είναι η εξέταση των ίδιων καταστάσεων σε χώρες του λεγόμενου Πρώτου Κόσμου.

Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε, ως συντονίστρια της ομάδας των εμπειρογνομόνων του ιδρύματός μας που διεξήγαγε την έρευνα, και ως εισαγωγή στην έκθεση την οποία αυτή η ομάδα συνέταξε και που θα σας κοινοποιηθεί σε συντομότερο χρονικό διάστημα, επιτρέψατέ μου να σας υποβάλλω τις γενικές μου εντυπώσεις από αυτή. Μ' αυτό τον τρόπο ελπίζω ότι θα υπογραμμίσω τα σπουδαιότερα σημεία της και τα ουσιαστικότερα συμπεράσματά της.

Από την εποχή της αποκατάστασης της Δημοκρατίας στην χώρα σας έχουν κάνει, κατά καιρούς, την εμφάνισή τους κοινωνικές ομάδες που, επικίνδυνα κατά την γνώμη μας, προπαγανδίζουν την εναντίωσή τους στους στόχους τόσο του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, όσο και σ' εκείνους άλλων διεθνών ιδρυμάτων και Οργανισμών.

Μελετώντας επί εξαμήνου την κοινωνική και οικονομική πολιτική της χώρας, διαπιστώσαμε ότι υπάρχει μια τάση αναστολή ή και ματαίωσης ακόμη, στόχων και πολιτικών που προτείνονται από αυτούς τους Οργανισμούς και ιδρύματα προς τις εκάστοτε κυβερνήσεις της.

Είναι χρέος μου, εξοχότατε, να επιμείνω στο τι δεν επετεύχθη παρά στο τι επετεύχθη: παρά την αλματώδη, πραγματικά, πρόοδο της χώρας σας προς τους στόχους των συνεργαζόμενων Διεθνών Οργανισμών πρέπει, προς όφελος των στόχων αυτών, να εμμείνω σ' όσους αναβάλλονται ή ματαιώθηκαν.

Όπως πολύ καλά γνωρίζεται σαν πολιτικός και σαν πατριώτης, η επίτευξη των στόχων αυτών δεν μπορεί να συμβεί χωρίς την απομάκρυνση από την πολιτική σκηνή όσων δεν την επιθυμούν, των θεσμικών πολιτικών σας αντιπάλων.

Παρά την μικρή δύναμη αυτών των αντιπάλων σας δεν θα σας συμβούλευα να τους παραβλέψετε, διότι ότι η δαιδική τους ισχύς διαχέεται κι εξαπλώνεται με τον χρόνο στο σώμα της κοινωνίας, καθιστώντας ανέφικτη την αποδοχή και συναίνεσή της προς την πολιτική σας. Μια πολιτική που πρέπει να παραμείνει, οικουμενική, με κατεύθυνση την παγκοσμιοποίηση της αγοράς και του κεφαλαίου και μέσα την συνεργασία των χωρών μελών των Διεθνών Οργανισμών που θέτουν αυτούς τους στόχους.

Τα αποτελεσματικότερα μέσα προς την ανεμπόδιστη εφαρμογή αυτής της πολιτικής σας και την επίτευξη των στόχων της, είναι ήδη υπαρκτά και δοκιμασμένα. Όμως, εξοχότατε, συνιστά μέγιστη δυσκολία η επίρρωσή τους, ώστε να αυτά να συνεισφέρουν τα μέγιστα στις συγκυρίες της εποχής μας: Όχι μόνο ως προς την ίδια την αντίληψη και σύλληψή τους, αλλά και στην εφαρμογή τους, με στόχο την στήριξη της πολιτικής και τους στόχους της παγκόσμιας οικονομικής και εμπορικής κοινότητας.

Μεριμνήστε, κύριε Πρόεδρε, για την ορθότερη κι εκτενέστερη προώθηση των συμφερόντων της Ανάπτυξης και της οικονομικής συνεργασίας της χώρας σας με άλλες χώρες μέλη του Ιδρύματος. Με "εργαλεία" πολιτιστικά, ηθικά, γλωσσικά, ακόμη και συμπεριφορικά, εισάγετε αυτά τα συμφέροντα της οικονομικής κοινότητάς μας σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής της χώρας σας.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, καθώς και οι λοιποί Διεθνείς Οργανισμοί και ιδρύματα, θα σας παράσχουν κάθε δυνατή βοήθεια για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση των πολιτικών αντιπάλων σας. Αυτή η βοήθεια θα εκτείνεται σε όλο το εύρος των θεσμικών και ιδεολογικών μηχανισμών, που οι Νόμοι του Κράτους σας έχουν δημιουργήσει.

Τέλος, κύριε Πρόεδρε, θεωρήστε δεδομένη και την δική μου, προσωπική, συνεισφορά προς αυτή την κατεύθυνση. Η Διεύθυνση, όσο κι εγώ η ίδια, θα προστρέξουμε σε κάθε αίτηση για ενίσχυση και προώθηση των κοινών μας στόχων.

Εύχομαι σ' εσάς και τον δημοκρατικό λαό σας καλή πρόοδο.

Όλγα Χόλντμπλατ

Διεύθυνση Πιστωτικής Πολιτικής των Αναπτυσσομένων Χωρών
Διεθνές Νομισματικό Ταμείο

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΥΜΝΟΣ

Η επίσκεψη Σημίτη παρουσία 12 υπουργών του, φανερώνει περίτρανα την σημασία που δίνουν στην περιοχή οι κυβερνώντες ως πεδίο εφαρμογής του εκσυγχρονισμού τους. Εν αρχή ην το στράτευμα. Η εγγύηση. Πρώτο σημείο επίσκεψης, η Πρώτη Στρατιά. Ο διοικητής της, αντιστράτηγος Σπυρίδωνας. Το ΝΑΤΟϊκό Στρατηγείο, η επιβολή, η παγκόσμια κυριαρχία. Το Ελληνικό Κράτος εμφανίζει δημοσίως την υποταγή στα δίκτυα της και υπόσχεται την αναπαραγωγή της. Τα οπλικά συστήματα, η υψηλή τεχνολογία στις πληροφορίες, στην παρακολούθηση. Είναι στην λογική του καταπιεζόμενου να θέλει να μοιάσει τον καταπιεστή του, προφήτουμε ο φιλόσοφος του χτες και πραγματώνει η κυριαρχία του σήμερα. Και

μιας που τώρα οι αεροπορικές παραβιάσεις και οι απειλές είναι στην ημερήσια διάταξη, επιβάλλεται η παρουσία του ΝΑΤΟ εν είδη διατητή κι εγγυητή της τάξης

Αργότερα, στο κλειστό Γυμναστήριο της Λάρισας, εκεί που κάθε βδομάδα παράγονται θέαμα και θεατές, θα ανακοινώσει και θα εξαγγείλει. Το μεγάλο θέαμα. Πολιτικά αεροδρόμια, νέοι δρόμοι, νέα έργα, νέα σχέδια. Η λεγόμενη ανάπτυξη των αφεντικών ή αλλιώς ο πόλεμός τους ενάντια στην Κοινωνία. Φύγε 'συ, μην κάνεις αυτό, κάνε το άλλο, κάτσε φρόνιμα. Μέσα σ' ένα γήπεδο, το μαύρο γίνεται άσπρο από το φως των φλάς και τους προβολείς της τηλεοπτικής κάμερας. Χειροκροτήματα, χαμόγελα, ενθουσιασμός... Κι αυτός περιχαρής, από τον θρίαμβο των

λεγομένων του, θα περιοδεύσει έπειτα σ' όλους τους νομούς της Θεσσαλίας. Τοπικοί άρχοντες, συνδικαλιστές, κρατικοί υπάλληλοι, αστυνομικοί, δημοσιογράφοι θα τον συντροφεύουν. Συνεχείς στάσεις για νέες εξαγγελίες, νέα μέτρα.

Και στο τέλος, η κορύφωση. Κατάθεση στεφάνου στο Κιλελέρ. Τιμή για τους αγρότες του χθες, θάνατο κι εξαθλίωση για τους τωρινούς.

...Μα οι κάτοικοι δεν θα είναι εκεί. Δεν το υποδέχονται με ζητωκραυγές όπως άλλοτε. Και κάποιοι μέσα σ' αυτούς-οι πιο τολμηροί-άρχισαν επιτέλους να θέτουν σε κίνηση τις διαδικασίες εκείνες που θα μας επιτρέψουν μια μέρα να σταθούμε στο ύψος μας και να τους υποδεχτούμε όπως τους αρμόζει.

Περιφερειακές περιχαράκώσεις

Η εξουσία επανασχεδιάζει τον παγκόσμιο χάρτη, αποσκοπώντας στην εξάλειψη των όποιων εμποδίων στην μεγιστοποίηση του κέρδους. Η κατασκευή του περιφερειακού δρόμου του Βόλου (κόστους 30 δις), που συνεπάγεται την ανάλογη τροποποίηση του σχεδίου της πόλης, εντάσσεται στο συνολικό σχέδιο απρόσκοπτης κίνησης του εμπορεύματος. Το Οκτώβριο του '95 η ΓΓΔΕ του ΥΠΕΧΩΔΕ ανέθεσε την μελέτη για την κατασκευή του Περιφερειακού δρόμου του πολεοδομικού συγκροτήματος του Βόλου, στην Οδομηχανική Ε.Ε. Το έργο αποτελεί μέρος του 2ου ΠΕΠ Θεσσαλίας και ανήκει στο πρωτόν εθνικό δίκτυο, που κι αυτό με τη σειρά του είναι προέκταση του ευρωπαϊκού δικτύου μεταφορών.

Ο επιβλέπων την μελέτη, εκ μέρους του ΥΠΕΧΩΔΕ, Αποστολόπουλος, ανακρίνει την κατασκευή του έργου κατά φάσεις λόγω του υπερβολικού κόστους, μέχρι την διάνοιξη της σήραγγας του λόφου της Γορίτσας, που θα ενώσει τον περιφερειακό δρόμο με το εργοστάσιο της ΑΓΕΤ και το ανατολικό Πήλιο.

Προς το παρόν, η κυκλοφορία και η διοχέτευση εμπορευμάτων συνεχίζεται μέσω του αντιεμπορικού, για το Κράτος, οδικού δικτύου Βόλου-Αγριάς.

Τοπικοί διαχειριστές και εργολάβοι θα προβούν σε αναστολή αδειών οικοδόμησης και εξαναγκαστικές απαλλοτριώσεις στις Βόρειες συνοικίες, δίνοντας συμβολικές αποζημιώσεις, προκειμένου να υλοποιήσουν τις επιταγές

του Κεφαλαίου, ανεξάρτητα από τις ανθρώπινες ανάγκες.

Η περιχαράκωση, από τον περιφερειακό, πόλη ταυτόχρονα θα διευρυνθεί για να υποδεχθεί τους αυριανούς άκληρους αγρότες της Θεσσαλίας, καθώς και άλλους Βαλκάνιους μισθωτούς, σε συνδυασμό με την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Ο κατεστημένος τρόπος κυκλοφορίας, δηλαδή η γρήγορη μετακίνηση κερδοφόρων προϊόντων, κατασταλτικών δυνάμεων, στρατευμάτων και αποξενωμένων ανθρώπων, βρίσκει την αντικοινωνική του κάλυψη στο "ελεύθερο δρόμο για ελεύθερους πολίτες". Η επίσημη αιτιολόγηση της κοινωνικής χρησιμότητας των χωροταξικών - πολεοδομικών έργων αποτελεί ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ, του οποίου η αγορά - αποδοχή εξυπηρετεί την διαιώνιση του συστήματος κυριαρχίας.

Ο περιφερειακός και η επικείμενη αλλαγή στο σχέδιο του Βόλου εγγυώνται τη συνέχιση της υποβάθμισης ζωής και την αύξηση της απόστασης μεταξύ μας, στην κατεύθυνση διατήρησης της εξουσίας, που μας θέλει περιχαράκωμένους και εγκλωβισμένους μέσα στην ίδια μας την πόλη, ανθρώπους - εμπορεύματα που διακινούνται και ανταλλάσσονται μεταξύ τους.

Υ.Γ. Το έργο θα εγκαινιαστεί από τον Σημίτη την Κυριακή 2 Μαρτίου 1997.

Σε πλήρη ανάπτυξη βρίσκονται οι δικτυκές αρχές της Θεσσαλίας, ακολουθώντας κατά γράμμα τις διαταγές του προϊσταμένου τους Υπουργού Δικαιοσύνης, Ε. Γιαννόπουλου, με σκοπό την ποινικοποίηση του αγροτικού αγώνα. Η αστυνομία Λάρισας διαβίβασε φάκελο στις κατά τόπους εισαγγελίες, βάσει των αριθμών κυκλοφορίας των τρακτέρ που είχαν παραταχθεί στην Εθνική Οδό κατά τον πολυήμερο απ' οκλεισμό της, που άρχισε στις 28 Νοέμβρη και έληξε στις 23 Δεκέμβρη 1996.

Συγκεκριμένα, στο νομό Καρδίτσας σχηματίστηκαν δικογραφίες σε βάρος 680 αγροτών, οι οποίοι δέχονται κλήσεις, και καλούνται σε απολογία από τον εκεί πταισματοδίκη, κατηγορούμενοι για παρακώλυση συγκοινωνιών.

Η ίδια κατηγορία με την ίδια διαδικασία αφορά και 90 αγρότες στον νομό Λάρισας, ενώ παράλληλα δικαστικές κλήσεις για

απολογία δέχτηκαν και 12 μέλη της Πανθεσσαλικής Συντονιστικής Επιτροπής. Η κατηγορία που τους αφορά είναι ηθική αυτουργία σε παρακώλυση συγκοινωνιών κατ' εξακολούθηση και κατά συρροή.

Τέλος, οι αγρότες των νομών Τρικάλων και Μαγνησίας βρίσκονται σε αναμονή του σχηματισμού της δικογραφίας, από τις εκεί εισαγγελίες.

Επισημαίνουμε την ταχύτητα κίνησης των διαδικασιών, που η κορύφωσή τους είναι ο καθορισμός τακτικής δικάσιμου η οποία αναμένεται στο τέλος της Άνοιξης.

Το 1994 κι από τις 12 έως τις 24 Μάη, ένας σημαντικός αριθμός κατοίκων της Ελασσόνας κατέλαβε το Δημαρχείο της πόλης. Η διαμαρτυρία ήταν αποτέλεσμα υπέρογκων εισφορών σε χρήμα και γη που επέβαλλε η Δημαρχεία σε ιδιοκτήτες κατοικιών και οικοπέδων, α-

φού η ίδια είχε μεριμνήσει τα δέοντα κι επιτέλους τους συμπεριέλαβε στο σχέδιο πόλης ΤΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΟΔΟΜΩΝ.

Η ημερομηνία και το χρονικό εύρος της κατάληψης είχε ως αποτέλεσμα την ματαίωση των εργασιών προετοιμασίας των ευρωεκλογών, αφού ούτε το Δημαρχείο δεν λειτουργούσε, ούτε το Δημοτικό Συμβούλιο συνεδρίαζε. Ακολούθησε ανάκριση όπου ορίστηκε τακτική δικάσιμος για 76 άτομα

Αυτές οι μέρες έγινε η δίκη με μοναδικό και πανίσχυρο μάρτυρα κατηγορίας τον Δήμαρχο Ελασσόνας, Λαζ. Μεταξίτη. 64 Ελασσονίτες παραδέχτηκαν την συμμετοχή τους στην κατάληψη και καταδικάστηκαν αν σε 10 μήνες φυλάκιση έκαστος. Εξαγόρασαν την ποινή τους προς 1500 δραχμές ημερησίως κι αφέθηκαν ελεύθεροι.

Τη συνέντευξη που ακολουθεί την πήραν δύο σύντροφοι της γαλλικής αναρχικής ομάδας Drapeau Noir από τον Domenico Liquori, ένα από τα παλαιότερα μέλη της τοπικής αναρχικής ομάδας, που είναι και συγγραφέας ενός βιβλίου σχετικά με την εμπειρία του Spezzano. Η μετάφραση έγινε από αναδημοσίευση της συνέντευξης στο αγγλικό αναρχικό περιοδικό Black Flag, τεύχος 210, από τον N. N.

Σημείωση: Σε κάποιο σημείο του κειμένου αναφέρεται ο όρος "ειδική οργάνωση". Έτσι αποκαλούνται στην Ιταλία και την Ισπανία οι οργανώσεις στις οποίες συμμετέχουν αποκλειστικά αναρχικοί.

Πώς δημιουργήθηκε η Κοινοτική Ομοσπονδία Βάσης; (FMB)

Η FMB είναι το αποτέλεσμα της δράσης της τοπικής αναρχικής ομάδας από το 1972 ως το 1992, οπότε και ιδρύθηκε τελικά η FMB. Η δράση μας ήταν πάντοτε εστιασμένη στα τοπικά ζητήματα, χωρίς να αδιαφορούμε για τα παγκόσμια. Για παράδειγμα ο θάνατος του Φράνκο και η επανασυγκρότηση της CNT στην Ισπανία, κάτι που προκάλεσε διαφορετικές αντιδράσεις στην Ιταλία, στάθηκε η αιτία για ανάπτυξη διάφορων δραστηριοτήτων στο Spezzano. Η δεκαετία του '70 μετά τη σφαγή στην πλατεία Φοντάνα, ήταν μια εποχή έντονων κοινωνικών κινημάτων στην Ιταλία. Αυτό, εδώ, εκφράστηκε με ένα δυνατό κίνημα φοιτητών και ανέργων. Η ομάδα μας γρήγορα κατάλαβε ότι δεν μπορούσαμε να περιοριζόμαστε σε ιδεολογικές παρεμβάσεις και ότι σύμφωνο με τις αρχές μας θα έπρεπε να δραστηριοποιηθούμε σε αγώνες βάσης στην κοινότητα. Η ομάδα μας αποτελούνταν από φοιτητές, άνεργους, οικοδόμους και μεροκαματιάρηδες. Το αιώνιο πρόβλημα: η ελάχιστη συμμετοχή των γυναικών, αν και στις διάφορες κολλεκτίβες που σταδιακά μετασχηματίζονταν οι γυναίκες συμμετείχαν όλο και περισσότερα.

Σε μια πρώτη φάση, σχηματίστηκαν οι πρώτες Επιτροπές Ανέργων και Εργατών. Αυτές δεν αποτελούνταν αποκλειστικά από αναρχικούς και ήταν ολότελα αυτόνομες από την ειδική αναρχική ομάδα. Υπήρχε μια διπλή αντίληψη για την οργάνωση: η ειδική οργάνωση και οι μαζικές οργανώσεις. Αυτή η δουλειά συνεχίστηκε μέχρι το 1977, όταν οι αναρχικοί του Spezzano άρχισαν να αποτελούν ένα σημείο αναφοράς για ολόκληρη την επαρχία Castrovillari.

Την ίδια περίοδο, σε πανεθνικό επίπεδο είχε τεθεί το ζήτημα της επανασυνγκροτήσης της USI (Ιταλική Συνδικαλιστική Ένωση αναρχοσυνδικαλιστές με έντονη δράση στην περίοδο του μεσοπολέμου). Πραγματοποιήθηκαν δύο μεγάλες συναντήσεις, μία στη Ρώμη και μία στη Γένοβα, από όπου προέκυψαν δύο τάσεις. Εμείς υποστηρίζαμε τον αναρχοσυνδικαλισμό γιατί η εμπειρία μας, μας είχε επιτρέψει να δώσουμε απαντήσεις σε ορισμένα ζητήματα προτού αυτά τεθούν στην υπόλοιπη χώρα. Συμμετείχαμε στις συζητήσεις για την USI, αλλά γρήγορα καταλάβαμε ότι οι προτάσεις μας δεν μπορούσαν να αναπτυχθούν στην κατάσταση της Ιταλίας εκείνη την εποχή. Η διαμάχη αφορούσε κυρίως ιδεολογικά ζητήματα, με πολεμικές που στρέφονταν ενάντια σε πρόσωπα. Υπήρχε η αίσθηση πως η USI δεν γεννιόταν από την ανάγκη για οργάνωση στους εργασιακούς χώρους, αλλά επειδή ήταν απλά η επιλογή κάποιων αναρχικών που είχαν αλλάξει μόνο τον αυτοπροσδιορισμό τους. Την ίδια περίοδο, στο Spezzano, ο αναρχοσυνδικαλισμός χιζόταν στις επιτροπές αγώ-

να που κάλυπταν μια σημαντική γεωγραφική έκταση και στις οποίες συμμετείχαν αναρχικοί, σύντροφοι από εξωκοινοβουλευτικές ομάδες, άλλοι από την Προλεταριακή Δημοκρατία και άλλοι από μαρξιστικά σχήματα, εργάτες, άνεργοι κ.λ.π. Ενώ υπήρχε η πρόταση για τη δημιουργία μιας πανεθνικής εργατικής ένωσης, η παρουσία των αναρχικών στους αγώνες της περιόδου (νοσοκομειακοί, εργαζόμενοι στα αεροδρόμια κ.ά.) ήταν ελάχιστη. Έτσι η USI γεννιόταν από ειδικές ομάδες που δεν μπορούσαν να προσελκύσουν εργαζόμενους που ήταν απογοητευμένοι από τα επίσημα συνδικάτα. Αυτή η κατάσταση, οδήγησε, στο συνέδριο της Γένοβα, σε δύο διαφορετικές τάσεις. Από τη μια μεριά, κάποιοι σύντροφοι ήθελαν την αναγέννηση της USI, ενώ από την άλλη κάποιοι υποστήριζαν τη δραστηριοποίηση σε αγώνες βάσης (π.χ. στους εκπαιδευτικούς με αόριστες συμβάσεις).

Εμείς δεν συμφωνούσαμε ούτε με τη μία ούτε με την άλλη τάση. Επιτρέφοντας στο Spezzano, αποφασίστηκε η συνένωση όλων των διαφορετικών οργανωτικών δομών της περιοχής στη USZ (Περιφερειακή Συνδικαλιστική Ένωση). Η USZ που σχηματίστηκε το 1978, δεν προσχώρησε ούτε στην CAD (Επιτροπές Άμεσης Δράσης) που σχηματίστηκε στην Μπολόνια μετά το συνέδριο της Γένοβα, ούτε στην USI, που σχηματίστηκε το 1979, στο συνέδριο της Πάρμας. Η USZ είχε δραστηριοποιηθεί για πάνω από πέντε χρόνια σε εργατικούς αγώνες, ενάντια στην ανεργία κ.λ.π., όταν άρχισε να αναπτύσσεται η αντίδραση ενάντια στις δημοτικές αρχές. Από αυτό το κοινοτιστικό ρεύμα προέκυψε το 1992, η FMB. Θα ήθελα αυτό να γίνει αντιληπτό: οι διάφορες δομές που ήταν στραμμένες σε διαφορετικές δραστηριότητες, μέσα από την USZ κατέκτησαν μian ενότητα που επέκτεινε τη δράση τους σε ευρύτερες περιοχές. Προχώρησαν από τον κλασικό συνδικαλισμό σε μια σύνθετη παρέμβαση που συνδυάζει όχι μόνο εργασιακά ζητήματα, αλλά και όλες τις πτυχές της πραγματικότητας στην περιοχή. Άρχισαν να στρέφονται ενάντια στις επιλογές της τοπικής εξουσίας, στις πελατειακές σχέσεις, τους εκβιασμούς, την επιλεκτική μεταχείριση και τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις. Οι σχέσεις μας με το δημοτικό συμβούλιο, που προσπαθούσε να εμποδίσει τις συγκεντρώσεις μας, ήταν σχέσεις πολέμου. Άρχισε να αναπτύσσεται ένα ρεύμα συμπάθειας προς την οργάνωσή μας. Τότε είμασταν 200 άτομα στην οργάνωση, από τους οποίους οι 30 ιδιαίτερα ενεργοί.

Ποιες ήταν οι αριστερές οργανώσεις που δραύσαν στην περιοχή εκείνη την περίοδο;

Το 1976 εξαφανίστηκε η μαρξιστική "Lotta Continua". Από το 1977 και μετά, η μαρξιστική αριστερά άρχισε να στρέφεται σε κοινοβουλευτικές οργανώσεις όπως η "Προλεταριακή Δημοκρατία". Υπήρχαν μερικοί λενινιστές και οπαδοί της Εργατικής Αυτονομίας, που ποτέ δεν είχαν ιδιαίτερες σχέσεις μαζί μας. Δεν υπήρχαν οργανωμένες ομάδες, ήδη από το 1977 η ομάδα μας ήταν η μόνη πραγματική αντίσταση σε ολόκληρη την περιοχή.

Ποιο κόμμα έλεγχε το δήμαρχο;

Ο δήμαρχος ήταν μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος, ήταν όμως χειρότερος κι από χριστιανοδημοκράτη. Τμήμα της δουλειάς μας ήταν να αποδείξουμε ότι η κομματική στράτευση δεν αλλάζει την κατάσταση. Η εξουσία διαφθείρει. Αυτό ήταν ένα πεδίο στο οποίο θα μπορούσε να αναδειχθεί η ελευθεριακή ιδεολογία της USZ και αποφασίστηκε να δοθεί έμφαση στο ζήτημα, παρόλο που αυτό

SPEZZANO ALBANESE

Η αναρχία στην πράξη

θα σήμαινε προστριβές με τους οπαδούς του Κομμουνιστικού Κόμματος, οι ηγέτες του οποίου μας κατηγορούσαν συνεχώς. Πολλές φορές, αυτή η αντιπαράθεση έφτασε και στη χρήση σωματικής βίας.

Το 1992, ο δήμαρχος και ένα τμήμα του δημοτικού συμβουλίου συνελήφθησαν για ποινικά αδικήματα. Οι κάτοικοι άρχισαν να συνεδριοποιούν πως αυτά που καταγγέλαμε, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '70, δεν ήταν μηχανογραφίες και το ενδιαφέρον για τη δραστηριότητά μας μεγάλωσε. Μέχρι το 1983, ο δήμαρχος μας προκαλούσε να φέρομε τις καταγγελίες μας στην αίθουσα του δικαστηρίου, ξέροντας πως αυτό είναι ενάντια στις αρχές μας. Το 1983, κάποιοι εργάτες-μέλη της USZ, μετά από πολλές διαφωνίες, αποφάσισαν προσωπικά να μηνύσουν το δήμαρχο. Ένα χρόνο αργότερα, κατά τη διάρκεια των ανακρισεων, η τοπική οργάνωση του Κομμουνιστικού Κόμματος διασπάστηκε. Ο δήμαρχος, για να καταφέρει να διατηρήσει τη θέση του, εξαγόρασε ένα δημοτικό σύμβουλο του φασιστικού MSI. Στις εκλογές του 1985, είχαμε την ευκαιρία να παρουσιάσουμε μια διαφορετική πρόταση. Δεχόμεσταν πιέσεις να παρουσιάσουμε μια λίστα υποψηφίων. Η αντίληψη υπέρ της αποχής είχε εδραιωθεί στο πέρασμα των χρόνων, υπήρχε όμως ακόμα η άποψη ότι η συμμετοχή στις τοπικές, στις δημοτικές εκλογές θα μπορούσε να αλλάξει τα πράγματα. Δημιουργήθηκε μια λίστα υποψηφίων πολιτών, στην οποία αρνηθήκαμε να συμμετάσχουμε. Αυτή η κίνηση περιείχε κάποιες ελευθεριακές βλέψεις και υποστήριζε ορισμένες από τις μεθόδους που είχαμε χρησιμοποιήσει τα προηγούμενα χρόνια. Στη συνέχεια όμως οπισθοχώρησε, άλλαξε στόχους και τακτικές, καταλήγοντας να υποστηρίζει τα κατεστημένα συμφέροντα. Ενώ λοιπόν δημιουργούνταν αυτή η λίστα των πολιτών, εμείς συνεδριοποιήσαμε την αναγκαιότητα για μια ελευθεριακή απάντηση, την αναγκαιότητα της δημιουργίας μιας Κοινοτικής Ομοσπονδίας Βάσης (FMB) που θα έδινε μian απάντηση στην εξουσία των δημοτικών αρχών. Ενώ οι υπόλοιποι ήταν απασχολημένοι με την προεκλογική εκστρατεία, εμείς δημιουργήσαμε μια Επιτροπή για την Κοινοτική Ομοσπονδία Βάσης (FMB) προσπαθώντας να συσπειρώσουμε όλους όσους αναγνώριζαν τον εαυτό τους στο ρεύμα της αυτοοργάνωσης και της άμεσης δράσης, όσους αρνούνταν να παραχωρήσουν την εξουσία στο δημοτικό συμβούλιο. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, συστάθηκε η ιδρυτική συνέλευση της FMB. Μετά τις εκλογές, το δημοτικό συμβούλιο αποτελούνταν από μέλη της λίστας πολιτών, σοσιαλιστές, χριστιανοδημοκράτες, με τους κομμουνιστές στην αντιπολίτευση. Ο δήμαρχος προέρχονταν από τη λίστα πολιτών.

Ποιες είναι οι σχέσεις ανάμεσα στην FMB και τις τοπικές αρχές;

Η FMB δημιούργησε μια εναλλακτική πρόταση. Οι σχέσεις με τις δημοτικές αρχές ήταν πάντοτε ανταγωνιστικές. Η FMB αξιοποίησε όλη την προηγούμενη εμπειρία και δημιούρ-

γησε μια σύνθετη δομή. Μια μαζική οργάνωση που δεν ήθελε να ασχολείται μόνο με αγώνες για το "ψωμί", την ανεργία, το σχολείο, αλλά ήθελε να είναι και πολιτική. Έπρεπε να προσφέρει μια ματιά από αυτό που θα μπορούσε να είναι μια μελλοντική ελευθεριακή κοινωνία. Υπήρχαν δομές εργατικών ενώσεων στην FMB, όμως και όλες οι διαφορετικές κοινωνικές κατηγορίες είχαν θέση στην "ένωση πολιτών".

Τι είναι η ένωση πολιτών;

Οι εργάτες δεν είναι απλά κάποιοι που αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους στη δουλειά τους, αλλά και πολίτες που ζουν στην ίδια περιοχή. Όλες οι κοινωνικές ομάδες έχουν θέση στην ένωση πολιτών. Η ένωση πολιτών οργανώνει στην περιοχή τις υπηρεσίες, την εκπαίδευση και την υγεία, κόντρα στις επιλογές της εξουσίας, προσφέρει ένα διαφορετικό τρόπο διαχείρισης και λήψης αποφάσεων. Όταν αρχίσαμε να συζητάμε για την FMB, φοβόμασταν πως θα παρεξηγούμασταν από το ελευθεριακό κίνημα, πως θα μας κατηγορούσαν για "διαταξική συνεργασία" ή για κινήσεις αντίστοιχες με αυτές της δεξιάς εργατικής ομοσπονδίας της UIL. Υπήρχε αυτός ο φόβος, όμως οι επιλογές μας ήταν η λογική συνέπεια μιας δραστηριότητας που είχαμε αναπτύξει επί πολλά χρόνια. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως η αντίληψή μας για τον κοινοτισμό είναι διαφορετική από αυτή του Bookchin. Η Ιταλία είχε ιστορικά, μια πολυποικίλη παράδοση κοινοτισμού. Ο Berneri ήταν ένας από τους σημαντικότερους υποστηρικτές αυτής της παράδοσης. Πιστεύω ότι θα είχε πολλά να πει στο Bookchin, όπως και στο Malatesta, στα τελευταία του χρόνια, όταν είχε αρχίσει να μιλάει για τα "βαθμιαία βήματα". Είναι βέβαιο πως δεν θα συμφωνούσε με τον Bookchin.

Τι είναι αυτό που προτείνει ο Bookchin;

Προτείνει τη συμμετοχή των αναρχικών στις τοπικές εκλογές, με το σκεπτικό πως μετά την εκλογή τους θα έδιναν μια ώθηση προς μια άμεση δημοκρατία της βάσης. Πιστεύουμε πως η συμμετοχή στο παιχνίδι των εκλογών θα σήμαινε την απώλεια της ουσίας του αναρχισμού. Οι αναρχικοί αρνούνται την αντιπροσώπευση εξουσίας. Σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσαν να σχηματίσουν ένα κόμμα. Το να αποδεχτούν την εξουσία λέγοντας πως οι υπόλοιποι είναι κακοί, αλλά οι ίδιοι θα λειτουργήσουν καλύτερα, θα ήταν μια τεχνητή εφαρμογή της άμεσης δημοκρατίας στους μη-αναρχικούς. Απορρίπτουμε αυτή τη λογική, πιστεύουμε ότι κάθε οργάνωση πρέπει να γεννιέται από τη βάση.

Πώς ορίζετε τον κοινοτισμό;

Είναι η συνένωση όλων όσων αφορούν μια περιοχή. Παρεμβαίνοντας σε κοινοτικό επίπεδο δεν αναμειχθήκαμε μόνο στους εργασιακούς χώρους, αλλά και στο σύνολο της ζωής της κοινότητας. Κάθε φορά που οι δημοτικές αρχές του Spezzano παίρνουν μια απόφαση, η ένωση πολιτών της FMB κάνει αντιπροτάσεις. Αυτές δεν παρουσιάζονται στις δημοτικές αρχές, αλλά εκτίθενται για συζήτηση

στην περιοχή, αυξάνοντας έτσι την συνεδριοποίηση του κόσμου. Οι δημοτικές αρχές, είτε τους αρέσει είτε όχι, αναγκάζονται να λάβουν υπ' όψιν αυτές τις αντιπροτάσεις. Για παράδειγμα, προτάθηκε η συζήτηση σε γενική συνέλευση των σχεδίων για τις χρήσεις γης. Πολεμήσαμε και συνεχίζουμε να πολεμάμε τις επιλογές της τοπικής εξουσίας, μια εναλλακτική οργάνωση είναι εφικτή όταν παρουσιάζεις αντιπροτάσεις και τις αντιμετωπίζει κατάλληλα.

Διαβάσαμε στην Umanita Nova (σ.τ.μ.: εφημερίδα της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας) ότι σε μια συνέλευση προσκλήθηκαν 4 δήμαρχοι. Πώς φτάσατε σε αυτήν την απόφαση και τι συνέπειες είχε στην FMB;

Έχουμε επαφές με 4 κοινοτικές περιφέρειες, γιατί πιστεύουμε πως η εμπειρία μας πρέπει να ξεπεράσει τα όρια του Spezzano. Στην πραγματικότητα, η FMB είναι ήδη αρκετά γνωστή, αφού το Spezzano είναι η κύρια πόλη στην περιοχή, ενώ επίσης η δραστηριότητά μας δεν είναι γνωστή μόνο στην υπαίθρο γύρω από το Spezzano αλλά και ευρύτερα, μέσα από όσους επισκέπτονται την πόλη. Πιστεύουμε πως πρέπει να κάνουμε ένα ποιοτικό άλμα και να προωθήσουμε τη δημιουργία αντίστοιχων οργανώσεων στις γειτονικές περιοχές όπου ήδη υπάρχει συμπάθεια προς την FMB. Έχουμε πραγματοποιήσει έρευνες στις συνθήκες της τοπικής εξουσίας στην Terranova, την Tarsia και αλλού. Έχουμε επισκεφθεί 4 περιφέρειες όπου έχουν παραχωρηθεί επιχορηγήσεις και έχουμε εξετάσει τους τρόπους διαχείρισής τους. Μπορέσαμε να το κάνουμε αυτό γιατί, μετά από 20 χρόνια δράσης, κανένα δημοτικό συμβούλιο δεν θα μπορούσε να μας το αρνηθεί, από το φόβο της δημόσιας κατακραυγής. Μετά από αυτή τη μελέτη, διαμορφώσαμε ένα σχέδιο με αντιπροτάσεις σε περιφερειακό επίπεδο. Αυτές οι προτάσεις, που αφορούσαν τις υπηρεσίες, την παιδεία, την εκπαίδευση και τον πολεοδομικό σχεδιασμό δεν απευθύνονταν μόνο στο Spezzano, αλλά και στην Terranova, την Tarsia και το San Lorenzo. Στο τέλος αυτής της δουλειάς, καλέσαμε μια συνέλευση στην οποία προσκαλέσαμε και τους δημάρχους για να δουν πώς λειτουργεί η συνέλευση. Η συνέλευση ήταν πολύ θετική, γιατί δημιούργησε τις συνθήκες ώστε η δραστηριότητά μας να επεκταθεί σε ολόκληρη την περιοχή. Τώρα, αυτού του είδους η δραστηριότητα έχει τεθεί σε συζήτηση σε πανεθνικό επίπεδο. Τα φεστιβάλ της αυτοοργάνωσης καθρεφτίζουν τη διαμάχη του "κομμουναλισμού" ενάντια στο "μουνισιπλισμό" (όροι που χρησιμοποιούνται στην Ιταλία, όπου "μουνισιπλισμός" ο κοινοτισμός α la Bookchin και "κομμουναλισμός" ο κοινοτισμός που εμείς υποστηρίζουμε).

Υπάρχουν άλλες αντίστοιχες εμπειρίες στην Ιταλία; Ή άλλοι που δουλεύουν στην ίδια κατεύθυνση;

Όταν αρχίσαμε να σχεδιάζουμε την ένωση πολιτών, φοβόμασταν πως πολλοί σύντροφοι θα παρεξηγούσαν τις επιλογές μας. Αυτό μας οδήγησε να μην μιλήσουμε πολύ για την FMB. Στην Umanita Nova στείλαμε μόνο ένα κείμενο όπου εξηγήσαμε τι μας οδήγησε στην FMB, χωρίς να γράφουμε πολλά για το τι ακριβώς ήταν αυτή. Αμέσως αρχίσαμε να δεχόμαστε πολλά γράμματα, που ζητούσαν εξηγήσεις. Αυτό μας ανάγκασε να ξεκαθαρίσουμε τη στρατηγική μας. Ανακαλύψαμε πως και άλλοι ασχολούνταν με το ζήτημα του κοινοτισμού. Ήρθαμε σε επαφή με ένα δίκτυο ομάδων που είχαν ως κέντρο συντονισμού την Μπολόνια. Την ίδια

περίοδο, η Λέγκα του Βορρά άρχισε να θέτει το ζήτημα του φεντεραλισμού. Στην Ιταλία υπάρχει ένας αντιδραστικός φεντεραλισμός από τη μια μεριά, και από την άλλη ένας ελευθεριακός. Σύντροφοι από το Μιλάνο, το Τορίνο και αλλού, είχαν την ιδέα της διοργάνωσης ενός φεστιβάλ αυτοοργάνωσης, που θα αφορούσε όλους όσους δραστηριοποιούνταν σχετικά με τον κοινοτισμό και γενικότερα ενάντια στην κυριαρχία. Στην Alessandria, όπου πραγματοποιήθηκε το πρώτο φεστιβάλ, συμμετείχαν πολλές διαφορετικές τάσεις. Υπήρχαν άνθρωποι κάθε ηλικίας και η συμμετοχή ήταν σημαντική, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά. Θέλω να επαναλάβω πως ο κοινοτισμός δεν είναι μια εφεύρεση του Bookchin.

Ο κοινοτισμός είναι τμήμα της ιδεολογικής παράδοσης του αναρχισμού. Ο Bookchin πήρε κάποια στοιχεία από αυτόν και προσέθεσε τις δικές του αντυλήψεις. Δεν δεχόμαστε την άποψη πως οι αναρχικοί θα μπορούσαν να κατεβαίνουν στις εκλογές, αυτό θα τους αφαιρούσε τη βασική τους ιδιότητα. Μια τέτοια επιλογή θα μπορούσε να προέλθει από ένα κίνημα βάσης, όμως οι αναρχικοί θα έπρεπε σε αυτή την περίπτωση να υπερασπιστούν τα χαρακτηριστικά τους, γιατί αλλιώς διακινδυνεύουν να γίνουν ίδιοι με τους υπόλοιπους. Οι λίγοι που ακολουθούν τις απόψεις του Bookchin και συμμετέχουν στις τοπικές εκλογές, δεν θεωρούμε πως ανήκουν στο ευρύτερο αναρχικό κίνημα.

Στο βιβλίο σου, μιλάς για τη στάση και τη φρασεολογία που οι αναρχικοί έχουν πάρει από τους μαρξιστές. Αυτό το θεωρείς προσβλητικό και αρνητικό. Γιατί;

Πιστεύω πως ιστορικά οι αναρχικοί έχουν ένα κόμπλεξ κατωτερότητας απέναντι στους μαρξιστές (νομίζω ότι πολλά από τα λάθη στην Ισπανική Επανάσταση οφείλονται σε αυτό το κόμπλεξ). Ας πάρουμε για παράδειγμα την αντίληψη για την πάλη των τάξεων, την αντίληψη για τις τάξεις. Βλέπουμε πως διατηρείται η μαρξιστική αντίληψη για το προλεταριάτο. Στο αναρχικό κίνημα, η "τάξη" δεν αναφέρεται μόνο στο προλεταριάτο, αλλά σε όλους τους καταπιεσμένους, όλους τους εκμεταλλευόμενους, όσους υφίστανται την εξουσία. Όταν μιλάμε μόνο για το προλεταριάτο, η λογική μας γίνεται μαρξιστική. Ακόμα και ο συνδικαλισμός μας, που είναι σύνθετος και όχι μερικός (ο οναρχοσυνδικαλισμός, δηλαδή), έχει υποπέσει στα ίδια λάθη. Η ισπανική CNT είχε στον πυρήνα της μια ισχυρή αποδοχή της έννοιας του προλεταριάτου, παρόλο που επίσης έθετε σε εφαρμογή τον κοινοτισμό και την αυτοοργάνωση. Συχνά οι αναρχικοί χρησιμοποιούν την μαρξιστική λογική, μέσα στην οποία χάνονται. Οι αναρχικοί πρέπει να αναφέρονται σε όλους τους καταπιεσμένους, όλους τους εκμεταλλευόμενους. Πρέπει να δημιουργούν τις κοινωνικές δομές που απαιτεί μια μελλοντική ελευθεριακή κοινωνία. Εκτός από την Ισπανική Επανάσταση, δεν το έχουμε πετύχει αυτό αλλού. Πιστεύω πως η Ισπανική Επανάσταση πρέπει να εξεταστεί κριτικά ώστε να ξεχωρίσουν τα θετικά στοιχεία και τα όριά της.

Η FMB περιορίζεται στο να παρουσιάζει αντιπροτάσεις ενάντια στις δημοτικές αρχές ή προσπαθεί και να υλοποιήσει εναλλακτικές δομές;

Έχουμε δημιουργήσει μια καλλιτεχνική κοπερατίβα που ονομάζεται "Arcobaleno" (Ουράνιο Τόξο). Υπήρξαν απόπειρες οργάνωσης στην ύπαιθρο και τις υπηρεσίες. Θέλουμε να επιτύχουμε την αυτοοργάνωση της εργασίας. Το μεγάλο κέρδος, ο στόχος της αυτοοργάνωσης, είναι η οργάνω-

ση των συντρόφων όχι απλά γύρω από πολιτικές συζητήσεις, αλλά στη δημιουργία πρακτικών προσπαθειών, όπως οι κοπερατίβες. Πέρα από την παρέμβαση μέσω της αντίθεσης στους θεσμούς, πρέπει να μπορούμε να δημιουργούμε παραγωγικές δομές που θα προεκκινούν τη μελλοντική κοινωνία.

Ας κάνουμε το δικηγόρου του διαβόλου. Δεν φοβάστε ότι οι κοπερατίβες θα έχουν την τύχη των αντίστοιχων στη Βόρεια Ιταλία; Εκείνες οι κοπερατίβες, ανημέτωπες με το καπιταλιστικό σύστημα, κατέληξαν σε μια αυτο-εκμετάλλευση, εννοώντας ότι προσαρμόστηκαν στις δυνάμεις της αγοράς κι έχασαν όλο το δυναμικό της αντιπρότασης.

Το αποτέλεσμα των κοπερατίβων στην Ιταλία είναι αυτό, όμως η αφετηρία ήταν η ελευθεριακή ιδέα της αυτοοργάνωσης. Πρέπει λοιπόν να επιστρέψουν στις αρχικές τους ρίζες. Ο ίδιος φόβος υπάρχει και για το φεντεραλισμό. Οι ΗΠΑ είναι φεντεραλιστικές, ο Bossi της Λέγκας του Βορρά είναι φεντεραλιστικές, η Ελβετία είναι φεντεραλιστική. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να σταματήσουμε να χρησιμοποιούμε λέξεις, όπως φεντεραλισμός, αυτοοργάνωση; Όσο για τις κοπερατίβες, υπάρχει ένας πραγματικός κίνδυνος, ειδικά όταν απουσιάζει μια ισχυρή ελευθεριακή παρουσία. Είχαμε πολλές δυσκολίες όταν συγκροτούσαμε την κοπερατίβα, γιατί δεν υπήρχε η εμπειρία ή η αντίληψη ενός τρόπου εργασίας αντίθετου στο καπιταλιστικό μοντέλο. Τα λάθη είναι πιθανά, όταν όμως υπάρχει αποφασιστικότητα και υποστήριξη από το αναρχικό κίνημα, τότε ελαχιστοποιούνται οι κίνδυνοι μιας πτώσης στον αυταρχισμό.

Η κοπερατίβα είναι μια οικονομική δομή και πρέπει να έχει θέση στην αγορά. Αυτές είναι ο λόγος για τον οποίο μίλησα για αυτο-εκμετάλλευση. Για να επιβιώσεις, πρέπει να δημιουργήσεις μια εναλλακτική αγορά, έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής αντίθετο στον καταναλωτισμό, που καταλήγει στην υπονόμευση της προσπάθειας.

Οπωσδήποτε, αν οι κοπερατίβες παραμένουν απομονωμένες, αν δεν αντιμετωπίζονται ως τμήμα ενός συνολικότερου ζητήματος, τότε οι κίνδυνοι που αναφέρθηκαν είναι υπαρκτοί. Το έχουμε πάντοτε υπ' όψιν. Γι' αυτό θέλουμε να φέρουμε σε επαφή όλες τις τάσεις (όπως στα φεστιβάλ της αυτοοργάνωσης), όλα τα προβλήματα, όλες τις αντιθέσεις, να βρούμε λύσεις. Μίλησες για αυτο-εκμετάλλευση. Είναι πιθανό στα πλαίσια μιας κοπερατίβας κάποιοι να δουλεύει περισσότερο και να κερδίζει λιγότερα. Όμως αυτό μπορεί να αλλάξει αν συμμετέχουν περισσότεροι σύντροφοι και δημιουργείται ένα δίκτυο. Το σημαντικότερο είναι πως όλα γίνονται χωρίς αφεντικά. Οι αποφάσεις λαμβάνονται συλλογικά. Ναι, πρέπει να γίνονται παραχωρήσεις στο καπιταλιστικό σύστημα, όμως αρχίζουμε να διάμορφώνουμε μια εναλλακτική κοινωνία.

Υπάρχει μια διαίρεση στο αναρχικό κίνημα. Κάποιοι σύντροφοι υποστηρίζουν έναν αγώνα αντιπαράθεσης με την εξουσία. Πιστεύουν πως οι κοπερατίβες, οι αυτοοργανωμένες ομάδες πρέπει να απορριφθούν γιατί είναι ανέντικτες στο καπιταλιστικό σύστημα. Άλλοι πιστεύουν πως είναι σημαντική μόνο η δημιουργία κοπερατίβων ή άλλων αυτοοργανωμένων προσπαθειών. Για μένα, και από τα δύο κάτι λείπει. Πρέπει να υπάρχουν και τα δύο, μέσα στο σύστημα της κυριαρχίας πρέπει να βρισκόμαστε σε σύγκρουση με την εξουσία και να προωθούμε εναλλακτικές δομές. Αυτά τα δύο είναι τμήματα του ίδιου αγώνα ενάντια στην κυριαρχία. Παρόλα αυτά, πολλοί από μας ζουν αποκλειστικά μέσα στον ταξικό

αγώνα ή σε ένα περιχαρακωμένο τρόπο ζωής, μέσα στις μικρές μας αυτοπίες. Και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης.

Ήρθα εδώ μετά από πολλά χρόνια και είμαι εντυπωσιασμένος από την ομοιομορφία στην οποία έχει υποταγεί ο νότος, από την ενσωμάτωση στην καταναλωτική κοινωνία. Πριν από 12 χρόνια ήταν εμφανής μια ποικιλία διαφορετικών τρόπων ζωής και οι φτωχοί διακρίνονταν εύκολα από τους πλούσιους. Σήμερα φαίνεται πως ο κοινωνικός ιστός αποσυντίθεται. Οι άνθρωποι ζουν μπροστά από τις τηλεοράσεις, όπου τα προγράμματα είναι τα ίδια όπως και στη Γαλλία. Σε μια από τις φτωχότερες περιοχές της Ιταλίας, υπάρχει ένας συνεχής βομβαρδισμός από πολυτελή αγαθά. Ποια είναι η άποψή σου γι' αυτή την εξέλιξη, ποια είναι η θέση σου γι' αυτή τη νέα πραγματικότητα;

Η ίδια κατάσταση που υπάρχει παντού πιθανώς ενισχύεται από το γεγονός ότι οι άνθρωποι διαμορφώνονται από τα πρότυπα της τηλεόρασης και πιστεύουν ότι μπορούν να αφήσουν πίσω τους την υπανάπτυξη. Αυτό είναι αρνητικό γιατί κρύβει τις αντιθέσεις μέσα στις οποίες ζούμε. Εδώ, με το χρόνο, πολλές αλβανικές λέξεις αντικαθίστανται από ιταλικές. Το Sprezzano έχει υποταγεί στην τυραννία μιας "εξιταλιζόμενης" κουλτούρας. Οι αναρχικοί πρέπει να είναι ευαίσθητοι σε αυτό το ζήτημα, χωρίς να το ανάγουν σε πρωτεύον δίνοντάς του όμως τη θέση του σε ένα ευρύτερο πολιτισμικό πλαίσιο, εξηγώντας πως είναι δυνατόν ένας τρόπος ζωής διαφορετικός από αυτόν που επιβάλλεται από τον καταναλωτισμό και τον καπιταλισμό. Μια κοινοτιστική παρέμβαση θα μπορούσε να θίξει αυτό το ζήτημα, προχωρώντας προς μια φεντεραλιστική συζήτηση για το σεβασμό κάθε μειονοτικής κουλτούρας. Ο αγώνας μας πρέπει να είναι συνολικός και η κουλτούρα αποτελεί τμήμα του.

Τι σκέφτεσαι σχετικά με τις αποσχιστικές προτάσεις του Bossi;

Στο νότο αυτό το ζήτημα δεν υπάρχει. Στις τελευταίες εκλογές, στη Σικελία, υπήρχε ένα αποσχιστικό ψηφοδέλτιο, αλλά απέτυχε. Εδώ δεν υπάρχει αποσχιστικό κίνημα, υπάρχει όμως ένα ισχυρό αίτημα για αποκέντρωση. Στην FMB συμμετέχουν και άνθρωποι που αντιμετωπίζουν το φεντεραλισμό ως ένα δρόμο για την αποκέντρωση. Για παράδειγμα, συχνά μπαίνει το ερώτημα γιατί θα πρέπει οι φόροι να ελέγχονται από τη Ρώμη και γιατί να μην μπορούμε να αποφασίζουμε μόνοι μας γι' αυτούς; Εμείς απαντάμε πως είναι η κοινότητα που πρέπει να αποφασίζει. Αυτό το ζήτημα συγκεντρώνει πολύ ενδιαφέρον. Δεν υπάρχει αποσχιστικό αίσθημα, η Λέγκα απορρίπτεται και από αυτούς που έχουν αρνητικά αισθήματα για το κράτος. Εδώ το κράτος αντιμετωπίζεται με αντιφατικό τρόπο. Το μισούν και το αγαπούν συγχρόνως, το αγαπούν για τις παροχές του.

Ποιες είναι σήμερα οι σχέσεις σας με την USI;

Σχετιζόμαστε με την USI γιατί πιστεύαμε πως εκεί ήταν εφικτή μια πραγματική συζήτηση για την κοινωνική οργάνωση. Τώρα, με το σχίσμα στην USI, αποφασίσαμε να μείνουμε αμέτοχοι. Αυτό που λείπει, και που κατά τη γνώμη μας είναι απολύτως απαραίτητο, είναι ένας διάλογος για τον αναρχοσυνδικαλισμό, για τους στόχους και τα μέσα του. Αυτή τη στιγμή αυτός ο διάλογος δεν υπάρχει, και δεν βλέπουμε τι μπορεί να προκύψει χωρίς αυτόν.

Για το Γιώργο Μπαλάφα

Πολιτική συγκέντρωση με θέμα "Κρατική καταστολή και ιδεολογική τρομοκρατία στη Νέα Εποχή - Κοινωνικοί αγώνες και κίνημα αντίστασης", με ομιλητές το Χαρίλαο Αρχοντή, αγρότη, τον Ευτύχη Μπιτσάκη, πανεπιστημιακό, τον Κώστα Παπαδόκη, δικηγόρο και το Θανάση Τσιριγώτη, καθηγητή.

- Όχι στη συμφωνία Σένγκεν

- Αντίσταση στη συκοφάντηση και καταστολή των κοινωνικών αγώνων
- Κοινός αγώνας ενάντια στους αμερικάνικους εκβιασμούς, στις δικαστικές σκευωρίες και την κυβερνητική πολιτική

Η εκδήλωση που διοργανώνεται από την Επιτροπή Αλληλεγγύης θα γίνει τη Δευτέρα 3 Μάρτη, στο Πολυτεχνείο, στις 7 μ.μ.

συνέχεια από τη σελίδα 1

εκτεθειμένοι μέσα στα αδιέξοδα που τους οδηγεί ο ρεφορμιστικός συνδικαλισμός με απεργίες ακόμα και διαρκείας, τέλεια οργανωμένες και ελεγχόμενες μέχρι στιγμής, που δεν θίγουν την ουσία και τη λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος.

Απ' την άλλη, τα κόμματα και οι οργανώσεις της εξοικονομολογικής αριστεράς (NAP, ΟΣΕ, Μ-Λ ΚΚΕ, Α/συνέχεια) έδρασαν κατασταλτικά και προς όφελος της αναδιάρθρωσης, αφού κατάφεραν σε συνεργασία με τον επίσημο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, οι συγκεκριμένες απεργίες να μην υπερβούν τον κορπορατιβιστικό, αποσπασματικό και μερικό χαρακτήρα τους.

Επομένως οι διαχωρισμοί, η χειραγώγηση και ο ετεροκαθορισμός στους εργαζόμενους διαιωνίζουν την απουσία συνολικής πολιτικής αντιπαράθεσης κι ανατρεπτικής προοπτικής, ενώ αφήνουν ανενόχλητα τα οικονομικά πολιτικά επιτελεία να επιβάλουν τα σχέδιά τους.

Επειδή όμως οι καπιταλιστές, τα κόμματα και τα συνδικάτα δεν καταφέρνουν πάντα με το σύνολο των μηχανισμών και θεσμών που διαθέτουν, να ελέγξουν εξολοκλήρου την κοινωνική δυναμική, αφού νέα μέτωπα ταξικής σύγκρουσης θα ανοίγονται υπενθυμίζοντας την ταξική πάλη και τη χρεωκοπία

τους, επείγει η ανάπτυξη και η σύνδεση των εργατικών κοινωνικών αγώνων, με όρους συνολικής πολιτικής αντιπαράθεσης.

Η ανάπτυξη αυτής της συνολικής αντιπαράθεσης εξαρτάται άμεσα από τις μορφές και τα μέσα οργάνωσης που κατακτούν οι εργαζόμενοι στον αγώνα που διεξάγουν, αντιπαλεύοντας συνεχώς το ρεφορμιστικό συνδικαλισμό που κυριαρχεί και εγγυάται την αναπαραγωγή του καπιταλιστικού καθεστώτος και τη σκλαβιά της μισθωτής εργασίας.

Γι' αυτό προέχει η ταξική αυτοοργάνωση, που σημαίνει οργάνωση σε μορφές πάλης που οι ίδιοι οι εργαζόμενοι επιλέγουν, έξω από τα πλαίσια των γραφειοκρατικών διαδικασιών, αντιπαράθετοντας σε αυτές, διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας (ανακλητότητας, αποκέντρωσης) που εγγυώνται τη συμμετοχή και αυτενέργεια (και όχι την εξουσιοδότηση του αγώνα) όλων των εργαζόμενων και χτυπάνε την εργατική αριστοκρατία των διοικητικών συμβουλίων που λύνει και δένει (βλέπε ΟΛΜΕ-ΔΟΕ).

Ακόμα οι ίδιοι οι εργαζόμενοι θα κατευθύνουν τους αγώνες τους σε όλο και πιο ριζοσπαστικές και δυνάμικες μορφές διεκδίκησης (άμεση δράση κ.λ.π.) με προοπτική την κοινωνική γενικευμένη αυτοδιεύθυνση.

Γ.Φ

στο εφετείο οι 4...

συνέχεια από την σελίδα 1

Τη βιώνουν τώρα πάλι οι αγρότες με τα λεηλατημένα και ξεφουσκωμένα λάστιχα των τρακτέρ από τα MAT. Τη βιώνουν οι καθηγητές που ποδοπατιούνται από τα MAT στα εγκαίνια της Πολιτιστικής και του Μαξίμου.

Τη βιώνουν οι 8 διωκόμενοι μετά τη δίωξη του Καμμένου. Καθόλου τυχαία η επιλογή των 8 ανάμεσα στους συμμετέχοντες του περσινού κινήματος αλληλεγγύης. Καθόλου τυχαία και η επιλογή των διωκτών τους (εισαγγελέας και ανακριτής, οι ίδιοι της δίκης των τεσσάρων και της σύλληψής τους στην Καμάρα).

Μέσα από την ένταση αυτής της κρατικής βαρβαρότητας στο μήνυμα είναι σαφές σε όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνία. Να υποταχθούν παθητικά χωρίς αντίσταση και αλληλεγγύη, χωρίς αγώνα έξω από τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας. Να αφήσουν παθητικά να δημιουργούνται φαινόμενα κοινωνικού αυτοματισμού - κοινωνικού φασισμού. Χωρίς να εκφράζονται αγωνιστικά η αλληλεγγύη στους διωκόμενους και τους εξεγερμένους.

Η αλληλεγγύη είναι και θα παραμείνει η αξία εκείνη που μπορεί να λειτουργεί ως ο συνδετικός κρίκος που ενώνει όλα τα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας, ενάντια στην κρατική καταστολή, ενάντια στην επέλαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Η αλληλεγγύη είναι και θα παραμείνει ένα από τα σημαντικότερα όπλα στα χέρια των αντιστεκόμενων όλου του κόσμου, ενάντια στην εξουσία που εκτός από υποταγμένους σε μια κοινωνία - νεκροταφείο μας θέλει και μόνους - απομονωμένους απέναντι στους διώκτες μας, απέναντι σ' όλους τους μηχανισμούς καταστολής και καταπίεσης.

Οι 4 συλληφθέντες στην απόπειρα πορείας της 14/11/95 δεν είναι μόνοι τους.

- Οι κοινωνικοί αγώνες δε δικάζονται
- Καμιά δίωξη - καμιά καταδίκη ενάντια στους 4
- Άμεση απελευθέρωση των φυλακισμένων κοινωνικών αγωνιστών
Συγκέντρωση - Πορεία στην Καμάρα στις 5/3/97, και ώρα 6.00μμ
Συγκέντρωση στα Δικαστήρια στις 11/3/97, και ώρα 9.00πμ

Επιτροπή Αλληλεγγύης
(προκήρυξη που μοιράζεται στη Θεσσαλονίκη)

Προσπάθειες απομόνωσης του M.A. Jamal

Τις τελευταίες μέρες, έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία με σκοπό την απομόνωση του Mumia Abu Jamal, ενώ η προσπάθεια από την υπεράσπισή του για ακύρωση της καταδίκης του σε θάνατο βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο.

Ο κυβερνήτης της Πενσυλβάνια δήλωσε ότι μόλις (σημ: μόλις, όχι αν) το ανώτατο δικαστήριο της πολιτείας απορρίψει την αίτηση επανάληψης της δίκης, θα υπογράψει αμέσως νέα εντολή εκτέλεσής του. Σε αυτή την περίπτωση, θα πρέπει να γίνει αίτηση αναστολής της εκτέλεσης σε ομοσπονδιακό δικαστήριο και αίτηση χάριτος, αλλιώς ο Mumia θα εκτελεστεί αμέσως. Οι αρχές της πολιτείας δεν θέλουν με κανένα τρόπο να επαναληφθεί η δίκη, καθώς πιστεύουν, και το έχουν αρκετοί δηλώσει, ότι αν γίνει αυτό θα αθωωθεί. Τόσο η κατάθεση της Veronica Jones, μάρτυρος στη δίκη του 1982,

που ανακάλεσε την τότε μαρτυρία της λέγοντας ότι εξαναγκάστηκε σε αυτήν, εξαιτίας των πιέσεων που δέχτηκε από αστυνομικούς (βλ. Άλφα φ. 56, 1/6/1996, καθώς και φ. 64, 65), όσο και η πρόσφατη απόφαση του ομοσπονδιακού δικαστηρίου (βλ. Άλφα φ. 77, 4/1/1997) ότι παραβιάστηκε το απόρρητο της αλληλογραφίας του Jamal από τη διοίκηση της φυλακής, με αποτέλεσμα να επηρεαστεί αρνητικά η έκβαση της έφεσης του 1995 αποτελούν επαρκή αιτιολογία για την ακύρωση της καταδίκης του.

Η διοίκηση των φυλακών της πολιτείας της Πενσυλβάνια έχει προχωρήσει στις παρακάτω ενέργειες:

1. Στις 13 του μήνα, ανακοινώθηκε στον Mumia ότι θα πρέπει να κόψει τα "ράστα" μαλλιά του μέσα σε δέκα μέρες, με το αιτιολογικό πως μπορεί να κρύβει μέσα σε αυτά απαγορευμένα αντικείμενα. Ο Mumia έχει τα μαλλιά του έτσι για θρησκευτικούς λόγους και δεν πρόκειται να συμμορφωθεί με αυτή την εντολή. Τα είχε έτσι σε όλο το διάστημα των δεκάξι χρόνων που βρίσκεται στη φυλακή. Το 1985, αμέσως μετά τη βομβιστική επίθεση κατά των γραφείων του MOVE στη Φιλαδέλφεια, είχε δοθεί στον ίδιο και τους κρατούμενους μέλη της οργάνωσης η

διαταγή να κόψουν τα μαλλιά τους. Είχαν όλοι αρνηθεί, με αποτέλεσμα να μείνει σε απομόνωση μέχρι το 1992, όταν μετά από κινητοποιήσεις ο κυβερνήτης της πολιτείας ανακάλεσε τη διαταγή. Τώρα, αντιμετωπίζει τον κίνδυνο να τιμωρηθεί πειθαρχικά από τη διοίκηση της φυλακής, κάτι που σημαίνει ότι θα του επιτραπεί μόνο μία επίσκεψη το μήνα από συγγενείς, ενώ δεν θα του επιτρέπονται καθόλου τηλεφωνήματα, σε μία περίοδο που είναι απαραίτητη η επικοινωνία με τους δικηγόρους του.

2. Απαγορεύτηκε στον Jere Krakoff, δικηγόρο που χειρίστηκε την υπόθεση ενάντια στη διοίκηση της φυλακής, να επισκεφτεί τον Jamal. Ο Krakoff τον είχε επισκεφτεί στο παρελθόν έξι φορές με την ιδιότητα του συνηγόρου του.

3. Μια επιστολή που του είχε στείλει ο δικηγόρος του Leonard Weinglass, παραδόθηκε στον Jamal ανοιγμένη. Στο φάκελο ήταν γραμμένες οι λέξεις "φονιάς αστυνομικών".

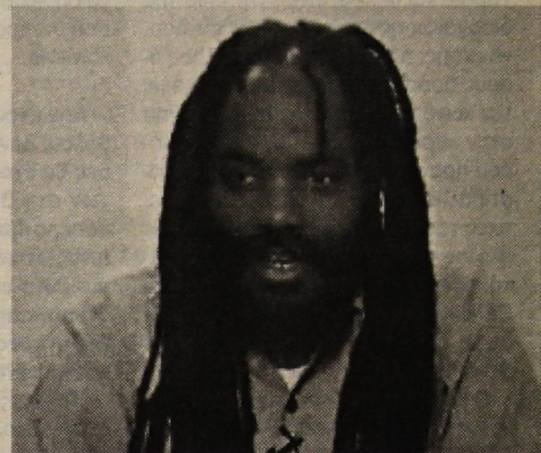
4. Ο Chris Zimmerman, μέλος μιας χριστιανικής κοινότητας που υποστηρίζει τον Jamal και έκδοσε πρόσφατα το δεύτερο βιβλίο του, με τίτλο "Death Blossoms", πετάχτηκε στην κυριολεξία έξω από τη φυλακή,

όταν προσπάθησε να τον επισκεφτεί. Του απαγορεύτηκε για πάντα η είσοδός σε φυλακές της πολιτείας της Πενσυλβάνια.

Ακόμη μία προσπάθεια λογοκρισίας

Μια σειρά από ηχογραφημένα σχόλια του Mumia, σε παραγωγή του Prison Radio Project άρχισε να μεταδίδεται από το Radio Pacifica, στις 24 του μήνα. Την τελευταία στιγμή πριν αρχίσουν οι εκπομπές, ο σταθμός Temple University's WRTI- Jazz FM και δώδεκα θυγατρικοί του σταθμοί στην πολιτεία της Πενσυλβάνια ανέστειλαν τη συνεργασία τους με τον Pacifica, με αποτέλεσμα να μην αναμεταδίδεται η εκπομπή στην πολιτεία.

Αυτή δεν είναι η πρώτη ενέργεια λογοκρισίας κατά του Jamal στο ραδιόφωνο. Το 1994, ο τότε γερουσιαστής Robert Dole και η οργάνωση αστυνομικών της Φιλαδέλφειας "Fraternal Order of Police" (η οποία πρωτοστατεί στην προσπάθεια εκτέλεσης του Mumia, μέλος της μάλι-

στα είναι και ο δικαστής Sabo, που τον καταδίκασε σε θάνατο και απέρριψε την έφεσή του) ανάγκασαν το κρατικό ραδιόφωνο να ματαιώσει τη μετάδοση άλλης σειράς σχολίων του, επίσης παραγωγής του Prison Radio Project. Οι υπεύθυνοι του κρατικού σταθμού κρατούν ακόμη τις ηχογραφήσεις και έχουν επανειλημμένα αρνηθεί να τις παραχωρήσουν για να μεταδοθούν από άλλους σταθμούς.

Επιπλέον, πρόσφατα τέθηκε σε εφαρμογή στις φυλακές της Πενσυλβάνια ένας κανονισμός που απαγορεύει στα μμε να ηχογραφούν συνομιλίες με κρατούμενους.

Υπόθεση ORAI

Στις 17/9 διεξήχθη σε όλη την Ιταλία η δεύτερη φάση της έρευνας Μαρίνι, για την υποτιθέμενη ένοπλη αναρχική συμμορία, ύστερα από τις έρευνες της 16/11/95. Από τα 69 άτομα που έγιναν αντικείμενα έρευνας για τους 29 εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης.

Οι κατηγορίες που είναι κοινές για όλους είναι σύσταση ένοπλης συμμορίας, Στάση, κατοχή όπλων και εκρηκτικών, καταστροφή εγκαταστάσεων δημόσιας ωφελείας. Μερικοί κατηγορούνται και για αποδοχή προϊόντων εγκλήματος, ληστεία, απαγωγή, δολοφονία, δολοφονίες κατά συρροή.

Στις 17 συνελήφθησαν οι Αλφρέντο Μπονάνο, Τιτσιάνο Αντρέοτι, Φραντσέσκο Μπερλέμι, Απολόνια Κορτιμίλια, Αντόνιο Τζίτσο, Σαλβατόρε Γκουλιάρτα, Κριστίνα Λα Φόρτε, Στέφανο Μορεάλε, Τζουζέππε Ρικμπόντο, Πάολο Ρουμπέρτο, Έμα Σοσάι, Τζουζέπε Στάζι.

Άλλοι βρίσκονταν ήδη στην φυλακή για προηγούμενες υποθέσεις, όπως: Αντόνιο Μποντίνι, Μάρκο Κάρενις, Ορλάντο Κάμπο, Χορσέ Φαντασίνο, Γκρεγκόριαν Γκαράτζιν, Φραντσέσκο Πόρκο, Χρήστος Στρατηγόπουλος, Κάρλο Τεσέρι, Ζαν Βέρι.

Επίσης κάποιοι άλλοι δεν έχουν συλληφθεί ακόμη, και είναι οι: Σαλβατόρε Κοντρό, Γκούιντο Μαντέλι, Ρομπέρτα Νάνο, Μάσιμο Πασαμάνι, Ρόουζ Ανν Σκρόκο, Ευα Τζιούτζια, Αντζελα Λο Βέκιο και Τζιοβάνι Μπάρτα (ο οποίος συνελήφθη αργότερα στην Ισπανία).

Σχεδόν όλοι οι συλληφθέντες βρίσκονται στη φυλακή της Ρεμπιμπία (κοντά στη Ρώμη), αλλά συχνά μεταφέρονται, ιδιαίτερα εκείνοι που ήταν ήδη κρατούμενοι. Η ανάκριση διεξήχθη, με μια ασυνήθιστη διαδικασία, όχι από τον ανακριτή αλλά από τον ίδιο τον δημόσιο κατηγορο, Αντόνιο Μαρίνι. Η πλειοψηφία των συλληφθέντων δεν θέλησε να απαντήσει

σε καμία ερώτηση.

Λίγο μετά τη σύλληψη της, η Απολόνια Κορτιμίλια, αφέθηκε ελεύθερη, με τον όρο να παρουσιάζεται 3 φορές την εβδομάδα σε αστυνομικό τμήμα, ενώ μετά την αίτηση αποφυλάκισης που έκαναν αποφυλακίστηκαν ο Στέφανο Μορεάλε και ο Φραντσέσκο Μπερλέμι.

Ύστερα από απεργία πείνας αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους ο Σαλβατόρε Γκουλιάρτα, η Κριστίνα Λα Φόρτε, η Τζουζέππε Ρικμπόντο και ο Τιτσιάνο Αντρέοτι.

Η έρευνα των δικαστών, Ιόντα και Μαρίνι, θέλει να αποδείξει την ύπαρξη μίας ένοπλης αναρχικής συμμορίας, την οποία έχουν ονομάσει ORAI (Επαναστατική Αναρχική Εξεγερτική Οργάνωση), οργάνωση που δεν έχει εμφανιστεί ποτέ στο παρελθόν. Σ' αυτήν, της οποίας προφανώς ηγείτο ο πιο γνωστός και πιο μεγάλος σε ηλικία από τους αναρχικούς, ο Αλφρέντο Μπονάνο, θέλουν να αποδώσουν μια σειρά εγκλημάτων, για μερικά από τα οποία έχουν ήδη διεξαχθεί ή διεξάγονται ακόμη δίκες, στις οποίες ενέχονται μερικοί αναρχικοί (οι ληστείες του Τρεντίνι, η απαγωγή Σιλόκι, οι επιθέσεις ενάντια στα σουπερ μάρκετ Στάντα και τους πυλώνες ρεύματος υψηλής τάσης). Όλα αυτά έγιναν δυνατά χάρη στη "μετανοημένη" για την οποία έχουμε ήδη μιλήσει.

Αυτή έχει καταθέσει ότι υπήρχε μια ομάδα οργανωμένη στρατιωτικά και καθοδηγούμενη από τον Μπονάνο, που οργάνωνε δολοφονίες, απαγωγές, επιθέσεις, βομβιστικές ενέργειες και ληστείες για αυτοχρηματοδότηση, μέρος δε των χρημάτων κατευθύνονταν σε πολυάριθμα(!) τυπογραφία και στις αναρχικές εφημερίδες Pronocazione, Cane Nero και Anarchismo.

Οι εφημερίδες εμφάνισαν την είδηση με πηχυαίους τίτλους στις 18/9/96, τοποθετώντας την είδηση στο χώρο του εγκλήματος και ύστε-

ρα σίωπησης.

Εις βάρος των ατόμων που συνελήφθησαν στις 17/9/96 και αυτών που ερευνήθηκαν δεν υπάρχουν παρά σαθρά στοιχεία: συχνές συναντήσεις, συμμετοχή σε δίκες, εκδόσεις, τηλεφωνήματα, αλληλογραφία με τους κρατούμενους. Οι δύο έρευνες σε λιγότερο από έναν χρόνο δεν απέδωσαν κανένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Κατασχέθηκαν γράμματα από και προς τη φυλακή, διευθύνσεις, ατζέντες.

Προφανώς η αλληλεγγύη προς τους φυλακισμένους ενοχλεί τους ερευνώντες, όπως και η ύπαρξη ενός είδους τύπου, ο οποίος αναφέρεται συχνά στα εντάλματα σύλληψης, όπως το Provocazione (που εκδίδεται από το '89 μέχρι το '91), το Anarchismo και το Cane Nero (του οποίου η έδρα στις 17/9/96 για πολλοστή φορά ερευνήθηκε, καταστράφηκε και κατασχέθηκαν οι υπολογιστές), παρόλα αυτά το Cane Nero από τις 2 Οκτωβρίου, ξανάρχισε να εκδίδεται μέχρι τον Ιανουάριο, ύστερα από τον οποίο η ομάδα σύνταξης αποφάσισε να σταματήσει την έκδοσή του με το νούμερο 45 (τέλος Ιανουαρίου '97).

Μια καταδίκη για ένοπλη συμμορία επιφέρει πολυετείς ποινές φυλάκισης και μπορεί να αποδοθεί σε πολλούς χωρίς να αναφέρεται σε κάποιο συγκεκριμένο γεγονός, αλλά το πιο σημαντικό γεγονός παραμένει το ότι θέλουν να παγιδέψουν κάποιους αναρχικούς προσπαθώντας να τους τοποθετήσουν σε μια δομή που αντικατοπτρίζει ακριβώς το σύστημα κυριαρχίας που πολεμούν = μια δομή ιεραρχική, милитарιστική, κάθετη.

Η μετανοημένη είπε επίσης ότι η οργάνωση κινητό σε δύο επίπεδα, ένα παράνομο και εγκληματικό και ένα άλλο δημόσιο που αποτελείτο από το δίκτυο των κατελιγμένων σπιτιών και των κοινωνικών κέντρων, στα οποία βρίσκονταν και σχεδίαζαν επιθέσεις, ληστείες και δολοφονίες. Αυτό φυσικά προκάλεσε το ενδιαφέρον και την αλληλεγγύη πολλών καταληψιών, προπάντων εκείνων των

Φασίστες και κάστορες στη Γερμανία

Στις 7.2 δολοφονήθηκε στο Magdeburg ο Frank από φασίστες. Ο Frank ήταν πάνκης και δολοφονήθηκε στη μέση του δρόμου. Το Μ. Βρίσκεται στο ανατολικό τμήμα της Γερμανίας και είναι προπύργιο του νεοναζισμού. Το ξυρισμένο κεφάλι, η αρβύλα και ναζιστικά σύμβολα είναι σχεδόν μόδα σε μια πόλη όπου επανειλημμένα συνέβησαν και συμβαίνουν ρατσιστικά πογκρόμ, δολοφονίες και επιθέσεις ενάντια σε αριστερούς, αναρχικούς, ξένους και άστεγους. Δύο μέρες αργότερα, κατά τη διάρκεια αντιφασιστικής πορείας, ο πόνος έγινε οργή με αποτέλεσμα να σπάσουν διάφορα. Το κλίμα στην πόλη είναι ακόμη πολύ τεταμένο.

Οργή και στο Βερολίνο. Μόλις μια βδομάδα μετά, φασίστες προσπάθησαν να κάνουν εκεί πορεία ενάντια στους ξένους εργάτες. Μια μεγάλη αντιφασιστική πορεία τους χάλασε τα σχέδια. Αμέσως μετά, γύρω στα 300 άτομα, κυνήγησαν τους ναζιδες μέχρι τον επόμενο σταθμό του μετρό και έδειξαν μια λύση στο πρόβλημα: πολύ ξύλο. Από το λιντσάρισμα τους έσωσαν οι μπότσοι (φυσικά). Τα καθάρματα εκτός από μαυρισμένοι έγιναν ξεφτίλα αφού αποχώρησαν με λεωφορεία της αστυνομίας. Έγιναν 104 συλλήψεις, 14 φρουροί της τάξης τραυματίστηκαν.

Την ίδια μέρα και η πρώτη αντιπυρηνική πορεία της "σαιζόν", κοντά στο Gorleben. Περίπου 2.500 άτομα διαδήλωσαν ενάντια στις μεταφορές πυρηνικών αποβλήτων. Στο Gorleben βρίσκεται η πυρηνική χωματερή όπου μετά από 20 χρόνια αντίστασης έγιναν μόλις πέντε και πρόπερι οι πρώτες μεταφορές. Για φέτος η μεταφορά θα γίνει μάλλον την πρώτη βδομάδα του Μάρτη. Οι σχεδιασμοί του κράτους προβλέπουν 6 πυρηνικά δοχεία (αντί για ένα όπως τις προηγούμενες φορές, για να κατέβει το κόστος) και 19.000 μπότσους (χωρίς πλάκα) για να "προστατέψουν". Οι σχεδιασμοί του αντιπυρηνικού κινήματος είναι γενικά μη-προβλέψιμοι αλλά όλοι περιμένουν μεγάλο πανηγύρι.

Μια πρώτη γεύση δόθηκε στην πορεία στις 15 Φεβρουαρίου, όπου διαδήλωσαν κυρίως κάτοικοι της περιοχής και κοντινών πόλεων. Ξηλώθηκαν σιδηροδρομικές γραμμές απ' όπου ο "Castor", δηλ. Το πυρηνικό δοχείο θα περάσει κι έπεσαν πάνω στις γραμμές γύρω στους 30 τηλεγραφικούς στύλους. Ταυτόχρονα συνεχίζονται σ' όλη τη χώρα οι επιθέσεις και τα σαμποτάζ, ενάντια σε εγκαταστάσεις γερμανικού ΟΣΕ και εταιριών ηλεκτρισμού.

H. B.
Γερμανία

οποίων οι σχέσεις με τις αρχές είναι, για να το πούμε γλυκά, διαρκώς συγκρουσιακές.

Μια άλλη σημαντική σκέψη αφορά τη σιωπή, την καμένη γη της οποίας επωφελήθηκε ο Μαρίνι, αυτή δεν υπήρξε δημιούργημα των αρχών αλλά ένα φαινόμενο που αναπτύχθηκε και στο εσωτερικό του αναρχικού κινήματος, η οποία γαρνιρίστηκε με συκοφαντίες, ψέματα, αυθαίρετα συμπεράσματα, αδιαφορία και δειλία. Δεν θα σταθούμε εδώ σε διάφορα επεισόδια που σημειώθηκαν από την

αρχή της έρευνας (16/11/95).

Προφανώς η αλληλεγγύη είναι θέμα προς συζήτηση - και μόνο προς συζήτηση - όταν δεν σκεφτόμαστε να πάρουμε ρίσκα. Είναι παρήγορο το γεγονός ότι αν και καταλήψεις, συλλογικότητες, οργανώσεις πήραν αποστάσεις, πολλοί άλλοι, άτομα, καταλήψεις, συλλογικότητες, ενδιαφέρθηκαν και συνεργάστηκαν.

El Passo
Centro Sociale Occupato

Ο Salvador Puig Antich και το MIL

Το Σεπτέμβριο του 1973, στη Βαρκελώνη, η αστυνομία μετατρέπει ένα ραντεβού για μοίρασμα παράνομων φυλλαδίων σε θανάσιμη παγίδα για τους αναρχικούς που εμφανίζονται σε αυτό. Συλλαμβάνονται ο 24χρονος Χαβιέ Γκαρίγκα και ο 25χρονος Σαλβαδόρ Πουτς Αντίκ. Κατά τη διάρκεια της σύλληψής τους από την αστυνομία του Φράνκο, οι δύο αναρχικοί φυλοκοπούνται άγρια. Ο Σαλβαδόρ Αντίκ, τρεκλίζοντας από τα χτυπήματα, πυροβολεί έναν αστυνομικό, που αργότερα πεθαίνει.

Στις 8 Γενάρη 1974, ο Σαλβαδόρ Αντίκ μαζί με τον 18χρονο Χοσέ Λιομπέτ και τη 17χρονη Μαρία Φερνάντεθ, που είχαν επίσης συλληφθεί σε ενέδρες το Σεπτέμβριο του '74, δικάζονται σε στρατοδικείο για ένοπλη ληστεία τράπεζας, κατά τη διάρκεια της οποίας είχαν ανταλλάξει πυροβολισμούς με την αστυνομία. Ο Αντίκ δικάζεται και για το θάνατο του αστυνομικού κατά τη σύλληψή του. Μια επιτροπή δικηγόρων καταγγέλλει σειρά παρατυπιών κατά τη διάρκεια της δίκης. Μεταξύ άλλων, τονίζει πως ο Αντίκ είχε υποστεί εγκεφαλική βλάβη από τον φυλοδαρμό όταν έριξε τον πυροβολισμό, ενώ από τις πέντε σφαίρες που βρέθηκαν στο σώμα του νεκρού αστυνομικού, μόνο δύο προέρχονταν από το όπλο του Αντίκ. Το δικαστήριο αποφασίζει: Χοσέ Λιομπέτ, 30 χρόνια φυλακή. Μαρία Φερνάντεθ, 6 χρόνια φυλακή. Σαλβαδόρ Αντίκ, 30 χρόνια φυλακή και δις εις θάνατον. Ο Σαλβαδόρ Αντίκ εκτελείται στις 2 Μάρτη του 1974. Η εκτέλεση πραγματοποιείται με την γκαρότα, την "ισπανική στραγγάλη", δηλαδή το μεσαιωνικό όργανο βασανιστηρίων και εκτέλεσης με το οποίο στραγγάλιζε τους αιρετικούς η Ιερά Εξέταση. Ο Σαλβαδόρ Αντίκ εκτελείται ως μέλος του MIL, μιας οργάνωσης που είχε αυτοδιαλυθεί πριν από τη σύλληψή του.

Το MIL (Ιβηρικό Κίνημα Απελευθέρωσης) γεννήθηκε από τη δραστηριότητα πολιτικών προσφύγων και ισπανών μεταναστών εργατών στη Γαλλία, σε συνδυασμό με τη δραστηριότητα ορισμένων ομάδων μέσα στο εργατικό κίνημα της Βαρκελώνης. Οι πρώτοι ήταν κυρίως επηρεασμένοι από τις θεωρίες του ανάρτικου πόλης και μερικά μετέπειτα μέλη του MIL είχαν συνεργαστεί με τη βασική αυτονομιστική οργάνωση ETA. Οι δεύτεροι συνεργάζονται στενά με επαναστατικές συνδικαλιστικές ομάδες της Βαρκελώνης.

Αποτέλεσμα ήταν η διεθνοποίηση ορισμένων εργατικών αγώνων, και κυρίως της μακρόχρονης απεργίας των ισπανικών εργοστασίων της Harry-Walker (Δεκέμβρης 1970 - Γενάρης 1971). Στην περίπτωση αυτή επιτεύχθηκε ένας αποτελεσματικός συντονισμός του αγώνα με γάλλους και ιταλούς εργάτες. Το MIL υποστήριξε δραστήρια τη θέση των επαναστατών συνδικαλιστών για μπουκόταρισμα των συνδικαλιστικών εκλογών του 1971. Οι ομάδες του MIL έδωσαν προτεραιότητα στην εξεύρεση (μέσω απαλλοτριώσεων) μέσων δράσης και προπαγάνδας που τίθονταν στην αποκλειστική διάθεση των απεργών, ώστε να πάρει η υλική εξάρτησή τους από τις πολιτικές οργάνώσεις.

Τα κείμενα "Οικονομική ανάλυση της Ισπανίας" και "Σχετικά με την ένοπλη ακιτάσια" χρηματοδοτούν την εξέλιξη του MIL από το αντάρτικο πόλης προς το αντιεξουσιαστικό κίνημα. Στα τέλη του ίδιου χρόνου αρχίζει η εκδοτική δραστηριότητα των παράνομων εκδόσεων "Μάης 1937" περιοδικής έκδοσης "CIA" ("Διεθνής Αναρχική Συνωμοσία - Για Ένα Ισπανικό Αντιεξουσιαστικό Κίνημα"), περιέχονταν μεταξύ άλλων τα ακόλουθα άρθρα: "Σχετικά με τα πενήντα χρόνια της FAI", "Το αναρχικό κίνημα αντίστασης στην Καταλωνία", "Οι 8 του Στόουκ Νιούινγκτον" (Σχετικά με την υπόθεση της αγγλικής "Ταξιαρχίας της Οργής"), "Ενάντια στον εθνικό σοσιαλισμό του IRA", "Η Ιταλία και οι Ερυθρές Ταξιαρχίες", "Η επαναστατική βία (μετάφραση του προλόγου του βιβλίου "Η ομάδα Μπάαντερ, από την προϊστορία στην ιστορία"), κλπ. Το πρώτο βιβλίο των εκδόσεων κυκλοφορεί τον Ιούνιο του 1973: "Ανάμεσα στην επανάσταση και στα χαρακώματα",

του ιταλού αναρχικού Καμίλλο Μπερνέρι, που συμμετείχε στην ισπανική επανάσταση και δολοφονήθηκε από τους σταλινικούς. Το θεμελιώδες κείμενο της ομάδας είναι το "Επανάσταση ως το τέλος". Το πρώτο μέρος του είναι αφιερωμένο στην κριτική κάθε ιδεολογίας και όλων των όψεων του καπιταλισμού, ιδιωτικού είτε κρατικού. Το δεύτερο μέρος εξετάζει τις εναλλακτικές λύσεις για το διεθνές εργατικό κίνημα. Ολοκληρώνεται με ένα τρίτο μέρος, αφιερωμένο στα διδάγματα και την κριτική της μέχρι τότε εμπειρίας των εργατικών συμβουλίων σε όλο τον κόσμο.

Το MIL αυτοδιαλύεται τον Αύγουστο του 1973.

Σχετικά με το MIL

Το MIL ήταν προϊόν της ριζοσπαστικοποίησης και της ανάγκης αυτόνομης οργάνωσης ορισμένων ομάδων εργαζομένων που διαμορφώθηκαν μέσα στο κύμα αυθόρμητων απεργιών της περιοχής της Βαρκελώνης (AEG, Harry-Walker, SEAT), όπου οι απεργοί οργανώθηκαν έξω και ενάντια στις εκφυλισμένες "Εργατικές Επιτροπές" που είχαν διαβρωθεί από τους σταλινικούς, τους χριστιανούς και διάφορες αριστεριστικές ομάδες.

Οι τρομερά δύσκολες συνθήκες της παρανομίας σε συνδυασμό με την απομόνωσή τους, οδήγησαν αυτούς τους συντρόφους να συγκροτήσουν μια δομή ένοπλης ακιτάσιας με σκοπό να προμηθευτούν τις υλικές βάσεις για τη δράση (επιθέσεις εναντίον τραπεζών, παράνομο τυπογραφείο και εκδόσεις). Δίχως τα αναγκαία υλικά μέσα, αυτές οι ομάδες των εργαζομένων θα υποχρεωνόταν να δεχθούν τους όρους των πολιτικών οργάνωσεων, και κυρίως των σταλινικών. Αργότερα, συντελείται μια θεωρητική ριζοσπαστικοποίηση και πραγματοποιείται μια ριζική κριτική της κοινωνίας ("Εκδόσεις Μάης '37"), σε άμεση σχέση με τις αντίστοιχες εξελίξεις στο χώρο του ευρωπαϊκού επαναστατικού κινήματος.

ΑΥΤΟΔΙΑΛΥΣΗ: Αύγουστος 1973

Το MIL αυτοδιαλύθηκε σαν επακόλουθο ενός πολύ ανησυχητικού απολογισμού:

1) Τεράστιοι κίνδυνοι (16 επιθέσεις εναντίον τραπεζών μέσα σ' ένα χρόνο) για μετριώτατα αποτελέσματα, δεδομένου ότι η οργάνωση της παράνομης διαβίωσης απορρόφουσε ένα σημαντικό μέρος των χρημάτων.

2) Φαύλος κύκλος της ανάγκης να πραγματοποιούνται διαρκώς νέες και εντυπωσιακότερες ενέργειες και εκφυλισμός σε παραστρατιωτική οργάνωση, διαχωρισμένη από την καθημερινή ταξική πάλη (παράνομοι που εγκαταλείπουν τις εργασίες τους, μειονεκτήματα της διπλής ζωής).

3) Αλυσιδωτή λογική που οδηγεί στη σύγκρουση μιας ομάδας ατόμων με το κράτος.

4) Την εποχή αυτή οι εκδόσεις "Μάης '37" άρχισαν να κυκλοφορούν αρκετά πλατεία και οι ομάδες εργατών που τις διοχέτευαν έθεσαν ως όρο την εγκατάλειψη των ληστειών και πρότειναν να συμβάλουν στη χρηματοδότηση.

Γύρω από αυτόν τον απολογισμό εκδηλώθηκαν αρκετές διαφωνίες και μια αναμφισβήτητη σύγχυση, πάντως η κοινή θεωρητική επεξεργασία γίνεται αποδεκτή απ' όλους τους συντρόφους του MIL και των εκδόσεων "Μάης '37", οι οποίες συνεχίζουν τη δραστηριότητά τους.

(απόσπασμα κειμένου της επιτροπής υποστήριξης των συντρόφων του πρώην MIL)

Απόσπασμα κειμένου του MIL

Το MIL είναι προϊόν της ιστορίας της ταξικής πάλης των τελευταίων χρόνων. Η εμφάνισή του συνδέεται με τους προλεταριακούς αγώνες που απομυθοποίησαν τον ρόλο των ρεφορμιστικών και αριστεριστικών γραφειοκρατιών, οι οποίες επιζητούσαν να υποτάξουν το κίνημα στο κομματικό τους πρόγραμμα. Δημιουργήθηκε σαν ιδιαίτερη ομάδα υποστήριξης στους αγώνες και στα ριζοσπαστικότερα τμήματα του εργατικού κινήματος της Βαρκελώ-

νης. Σήμερα, είναι αναγκαίο να συμμετέχουμε ανά πάσα στιγμή στην προλεταριακή εμπειρία και να την ενισχύουμε υλικά, στο επίπεδο της ακιτάσιας, της προπαγάνδας, της πρακτικής και της θεωρίας.

Τον Απρίλη του 1970 το MIL αναπτύσσει ανοιχτά μια κριτική όλων των ρεφορμιστικών και αριστεριστικών θέσεων ("Το εργατικό κίνημα στη Βαρκελώνη"). Μέσα στον ίδιο χρόνο επεξεργάζεται μια κριτική του λενινισμού ("Επανάσταση ως το τέλος"). Η κριτική του διευθυνισμού, του αριστερισμού, του εξουσιαστισμού, το οδηγεί να διακόψει τους δεσμούς του με τις οργανώσεις βάσης που ήθελαν να πλαισιώσουν τους αγώνες για να επωφεληθούν από τις κοινές μας εμπειρίες, όπως στην απεργία της Harry-Walker και να δημιουργήσουν ένα γκρουπούσκουλο. Το MIL, εξαιτίας της πολιτικής του απομόνωσης και των αναγκών της πολιτικοστρατιωτικής του επιβίωσης, έκανε συμβιβασμούς με στρατιωτικές ομάδες: για παράδειγμα με τους εθνικιστές, που ήταν την εποχή εκείνη οι μόνοι που δέχονταν να περάσουν στην ένοπλη πάλη. Οι συμβιβασμοί αυτοί, που προέκυψαν από την απομόνωση της ομάδας, την έκαναν να ξεχάσει τις προηγούμενες προοπτικές της.

Δεν υπάρχει προλεταριακή πρακτική δίχως συστηματικό αγώνα εναντίον του παραδοσιακού "εργατικού κινήματος" και των συμμάχων του. Και αντιστρόφως, δεν υπάρχουν αποτελεσματικές ενέργειες εναντίον τους δίχως μια ξεκάθαρη κατανόησή του αντεπαναστατικού ρόλου τους. Μέχρι τώρα, όλες οι επαναστατικές στρατηγικές προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν τις δυσκολίες που συναντούσε η μπουρζουαζία στη διαχείριση του κεφαλαίου. Στις χώρες όπου ανατράπηκαν κάποιες ανίσχυρες μπουρζουαζίες, κατέληξαν σε μίαν αναδιοργάνωση του κεφαλαίου. Και όπου οι μπουρζουαζίες ήταν ισχυρές, (οι επαναστατικές στρατηγικές) καταδικάζονταν στη στείροτητα. Σήμερα, το προλεταριάτο εγκατέλειψε αυτές τις στρατηγικές και επιβάλλει τη δική τους: την καταστροφή του κοινωνικοποιημένου κεφαλαίου και την αυτοοργάνωσή του ως τάξη. Επιτίθεται κατά του κεφαλαίου σε όλες του τις εκδηλώσεις: χειραγώγηση, εξουσιαστισμός, παραγωγή υπεραξίας κλπ... Η μόνη δυνατή μορφή δράσης είναι η επαναστατική βία, που εκφράζεται διαμέσου των πράξεων και του λόγου.

Τα πιο προχωρημένα τμήματα του προλεταριάτου οργανώνουν τα συγκεκριμένα επαναστατικά καθήκοντα τόσο στα εργοστάσια όσο και στις συνοικίες: πάλη κατά της CNS (κρατικός συνδικαλισμός), κριτική των γραφειοκρατικών και ρεφορμιστικών "Εργατικών Επιτροπών", του Κομμουνιστικού Κόμματος και των γκρουπούσκουλων, τοποθετώντας τα στο ίδιο πεδίο με τους σημερινούς διαχειριστές του κεφαλαίου (της μπουρζουαζίας). Ο επαναστατικός αγώνας της εργατικής τάξης εδραιώνεται με την αυτοοργάνωση μέσω εργοστασιακών και συνοικιακών επιτροπών. Η ανατρεπτική προοπτική εδραιώνεται μέσω του συντονισμού και της γενίκευσης του αγώνα, μέσω της επιβεβαίωσης της ταξικής πάλης. Η πρακτική του MIL συνδέεται με την ανάπτυξη του προλεταριακού κινήματος και αποτελεί μέρος του. Γι' αυτό το λόγο προτίθεται να ασκεί ριζική κριτική όλων των μυθοποιήσεων.

Η υπάρχουσα κοινωνία έχει τους νόμους της, τη δικαιοσύνη της, τους φρουρούς της, τους δικαστές της, τα δικαστήρια της, τις φυλακές της, τα εγκλήματά της, την "ομαλότητα" της. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση εμφανίζονται μια σειρά πολιτικών οργάνων (κόμματα και συνδικάτα, ρεφορμιστές και αριστεριστές) που καμώνονται ότι αμφισβητούν την υπάρχουσα κοινωνία, ενώ στην πραγματικότητα δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να την εδραιώνουν. Επιτακτική ανάγκη είναι η καταγγελία και η επίθεση εναντίον όλων των μυθοποιήσεων (κόμματα, συνδικάτα, ρεφορμισμοί, αριστερισμοί, δικαιοσύνη, αστυνομία, δικαστές και δικαστήρια, φυλακές, παρανομίες, δηλαδή ολόκληρη η κατεστημένη "ομαλότητα").

Τα επακόλουθα αυτής της κριτικής συνοχής μέσα στη δράση οδηγούν εκ των πραγμάτων στη δημιουργία συνασπισμών επαναστατών. Ένας τέτοιος συνασπισμός οδηγεί μέχρι τις έσχατες συνέπειές της μια ενιαία κριτική του κόσμου. Λέγοντας ενιαία κριτική, εννοούμε μια κριτική που στρέφεται απροκάλυπτα και ολοκληρωτικά εναντίον όλων των γεωγραφικών ζωνών όπου έχουν εγκαθιδρυθεί διάφορες μορφές διαχωρισμένης εξουσίας και επίσης εναντίον όλων των όψεων της ζωής.

Ένας τέτοιος συνασπισμός αναγνωρίζει την αρχή και το τέλος του προγράμματός του στην ολοκληρωτική αποαποικοποίηση της καθημερινής ζωής. Δεν επιδιώκει την αυτοδιαχείριση του υπάρχοντος κόσμου από τις μάζες, αλλά την αδιάκοπη μεταμόρφωσή του. Είναι φορέας της ριζικής κριτικής της πολιτικής οικονομίας, της κατάργησης του εμπορεύματος και της μισθωτής εργασίας. Αρνείται κάθε αναπαραγωγή μέσα στους κόλπους του των ιεραρχικών συνθηκών της υπάρχουσας κοινωνίας. Καταπολεμά κάθε "επαναστατική ιδεολογία", αποκαλύπτοντάς την σαν προσυπογραφή της αποτυχίας του επαναστατικού εγχειρήματος, σαν ιδιωτική ιδιοκτησία, νέων ειδικών της εξουσίας, σαν απάτη μιας νέας αντιπροσωπευσης που υψώνεται υπεράνω της προλεταριοποιημένης πραγματικής ζωής.

Ο "αριστερισμός" δεν είναι παρά η άκρα αριστερά του προγράμματος του κοινωνικοποιημένου κεφαλαίου. Η "επαναστατική ηθική" του, ο βολонταρισμός και ο μιλιταντισμός του, είναι προϊόντα της υπάρχουσας κοινωνίας. Έτσι, κάθε δράση που δεν οδηγεί σε μια ριζική κριτική και άρνηση του καπιταλισμού, παραμένει στο πεδίο του και επαναφομοιώνεται. Ο μιλιταντισμός μέσα στους εργατικούς κύκλους είναι τώρα σημαντικό εμπόδιο στο δρόμο του προλεταριακού κινήματος. Σήμερα η ένοπλη δράση δεν μπορεί να είναι διαχωρισμένη από την προετοιμασία της τάξης για την εξέγερση. Είναι άσκοπο να μιλάμε για πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις, γιατί οι οργανώσεις αυτές έρχονται να προστεθούν στα ήδη υφιστάμενα πολιτικά μαγαζάκια.

Για όλους αυτούς τους λόγους το MIL αυτοδιαλύεται σαν πολιτικοστρατιωτική οργάνωση και τα μέλη του είναι πρόθυμα να συμβάλουν στην εδραίωση των ανατρεπτικών προοπτικών του προλεταριακού κινήματος.

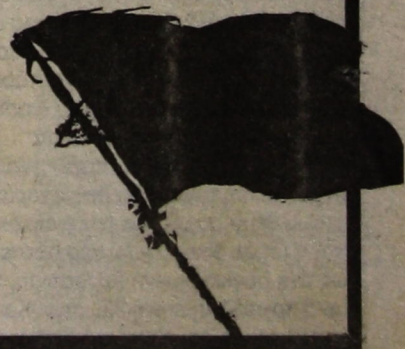
ΠΗΓΕΣ:

"Ταξικός πόλεμος στη Βαρκελώνη", Πεζοδρόμιο Νο 4, εκδ. Διεθνής Βιβλιοθήκη "Αντίσταση δίχως σύνορα", Άλμπερτ Μέλτζερ, εκδ. Ελεύθερος Τύπος.

2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1974: Εκτέλεση του αγωνιστή του MIL, Salvador Puig Antich'.

3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1756: Γέννηση του άγγλου θεωρητικού του αναρχισμού William Godwin.

4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1948: Θάνατος του Antonin Artaud.

1. ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Θα γράψουμε μια λέξη που γύρω από αυτήν έχουν γίνει ατέλειωτες συζητήσεις: ΑΝΑΠΥΞΗ.

Από τις εικόνες των συζητήσεων που φτάνουν στα μάτια μας, δυο παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί είναι εκφράσεις αντιδιαμετρικά αντίθετων απόψεων.

Η πρώτη, είναι η εικόνα της συνεχούς και δίχως όρια ανάπτυξης. Είναι η εικόνα μιας ανάπτυξης που στηρίζεται στη βαρειά βιομηχανία και οι στόχοι της είναι η αύξηση της παραγωγής ατέλειωτων αγαθών για

που καταστρέφεται με εξαντλητικούς ρυθμούς κ.ο.κ. Αυτή η εικόνα που βλέπει όλος ο κόσμος, αλλά και ένα μέρος από τους επιστημόνες, στην ουσία αποτελεί ένα προειδοποιητικό μήνυμα και μια απειλή.

Και το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: να μπουν εδώ και τώρα φραγμοί στη δίχως όρια ανάπτυξη, να ξεκαθαρίσουμε τι ακριβώς θέλουμε από την ανάπτυξη. Μια ζωή που θα γίνει ευκολότερη και λιγότερο κοπιαστική σε σχέση με το παρελθόν, ή μια ζωή που θα είναι υποδουλωμένη στα σύγχρονα επιτεύγματα που υποτίθεται ότι κατασκευάστηκαν για να μας υπηρετούν.

Η δε απειλή ολοφάνερη: να φτά-

θημερινά στα πυρηνικά εργοστάσια, προκειμένου να αποκτήσουμε την απαιτούμενη ενέργεια για νέες επενδύσεις σε κατασκευές και αναπτυξιακά έργα.

Πρόεδρος: Μα δεν βλέπετε τον τεράστιο κίνδυνο;

Α' εικόνα: Και εσείς δεν βλέπετε το τεράστιο όφελος; Δεν βλέπετε πως η ανάπτυξη μετέτρεψε, σε λιγότερο από έναν αιώνα, τη γη από χειρωνακτικό πλανήτη, σε πλανήτη ατέλειωτων διευκολύνσεων, ανέσεων και ανεμελιάς; Σκεφθείτε μόνον τους άγριους προγόνους μας και θα καταλάβετε ότι έχω δίκιο.

Πρόεδρος: Ας έλθει τώρα και η δεύτερη εικόνα. Εσείς τι έχετε να πείτε;

Β' εικόνα: Η ανάπτυξη βρίσκεται στο κρισιμότερο σκαλοπάτι. Ή θα υπερπηδήσει επιτέλους τον άνθρωπο και το περιβάλλον, ή όλοι θα υποταχθούν κάτω από αυτήν χωρίς πια να υπάρξουν στο μέλλον περιθώρια επανόρθωσης. Η ανάπτυξη δεν θα λάβει υπόψη της τον άνθρωπο και τη φύση. Θα τα σαρώσει όλα, όπως η θάλασσα τη άμμο.

Πρόεδρος: Μα δεν βλέπετε το τεράστιο όφελος;

Β' εικόνα: Και εσείς δεν βλέπετε τον τεράστιο κίνδυνο. Η έως τώρα πορεία της ανάπτυξης άφησε πίσω της καμμένη γη, λαούς, φυλές, ανθρώπους δίχως μέλλον.

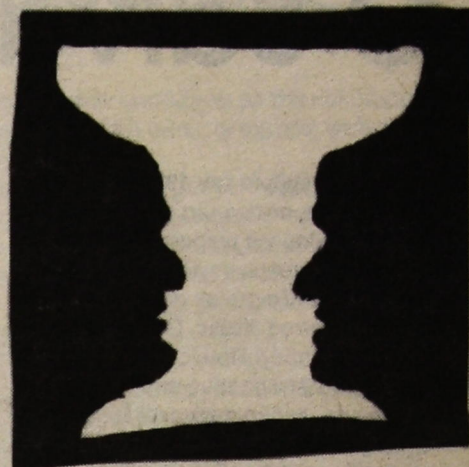
2. ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

Πρόεδρος: Κι εσύ έχεις δίκιο, κι εσύ έχεις δίκιο;

Βλέπετε η πραγματικότητα δεν είναι σταθερή. Εξαρτάται από ποια πλευρά θα την κοιτάξουμε. Γνωστό, άλλωστε, το ακόλουθο επιχείρημα. Δεν υπάρχει πραγματικότητα. Άλλαζε τις σκέψεις σου και η πραγματικότητα θα ακολουθήσει.

Έτσι είναι, αν έτσι νομίζουμε. Ας μην είμαστε όμως τόσο εγωιστές. Το ανθρώπινο μυαλό μοιάζει να ταλαντεύεται ανάμεσα στις δύο εικόνες σαν κούνια, και κάποιος να μας ζητά να περιγράψουμε σε ποιο σημείο της κυκλικής τροχιάς βρίσκεται η δική μας κούνια. Είναι σαν τις αναστρέψιμες εικόνες που μελετούν οι ψυχολόγοι. Κοιτάξτε την εικόνα 1, για παράδειγμα.

Δείχνει το εξωτερικό περίγραμμα ενός κύπελου. Αλλά αν συνεχίσετε να κοιτάζετε, θα δείτε ξαφνικά το κύπελο να εξαφανίζεται και δύο ανθρώπινα προφίλ να παίρνουν αντιμέτωπες θέσεις. Αν

Ας κάνουμε ένα άλλο τεστ. Κοιτάξτε την εικόνα 2.

Τι βλέπετε παρακάτω; Ένα πρόσωπο. Ωραία...θα σας αποκαλύψουμε κάτι. Η εικόνα περιέχει δύο γυναικεία πρόσωπα. Εσείς βλέπετε το πρώτο. Αλλά βλέπετε το δεύτερο. Το πρόσωπο που είδατε στην αρχή, σας εμποδίζει να δείτε το δεύτερο. Αν σας λέγαμε ότι υπάρχει και δεύτερο πρόσωπο στην εικόνα, ούτε που θα σκεφτόσασταν ποτέ να το βρείτε. Αλλά αν σας πούν ότι υπάρχει και αρχίσετε το ψάξιμο τότε κάποτε σίγουρα θα σας αποκαλυφθεί. Αν όμως αρχίσετε το ψάξιμο. Γιατί υπάρχει και η περίπτωση να είστε ικανοποιημένοι με αυτο που βλέπετε. Να μην σας ενδιαφέρει η άλλη η αθέατη πλευρά. Καταληκτικά, για να μην κατηγορηθούμε για σκεπτικισμό -ίσως χειρότερα αγνωστικισμό- παραθέτουμε ασχολίαστο το παρακάτω κείμενο "Βλέπεις, Μένωνα", λέει ο Σωκράτης "πόσο παραπλανητικό είναι αυτό το θέμα που βάζεις, ότι δεν είναι δυνατό στον άνθρωπο να ερευνά ούτε εκείνο που ξέρει, ούτε εκείνο που δεν ξέρει. Γιατί ούτε εκείνο που ξέρει είναι δυνατό να γυρεύει γιατί το ξέρει και έρευνα για όσα ξέρεις δεν χρειάζεται. Ούτε κι εκείνο όμως που δεν ξέρει γιατί δεν ξέρει τι θα ζητήσει". Πλάτων "Μενέξενος"

B.L. & X.M.

Τι βλέπετε, παρακαλώ;

να κάνουν τη ζωή μας πιο εύκολη, πιο άνετη, πιο ανέμελη. Είναι η εικόνα που η βιομηχανία του θεάματος πασχίζει να επιβάλλει σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας εμπορευματοποιώντας το συνολικό χώρο - χρόνο της κοινωνικής ζωής. Είναι τέλος η εικόνα που μοχθεί για νέα τεχνολογικά θαύματα, νέες ανακαλύψεις και την άμεση επένδυσή τους, καθησυχάζοντας ταυτόχρονα με τα χείλη των επιστημόνων όσους ανυποχούν για κάποιους κινδύνους που απορρέουν από αυτήν τη μορφή ανάπτυξης.

Η δεύτερη είναι η εικόνα της καταστροφής στην οποία οδηγείται η φύση και μαζί της το ανθρώπινο είδος εξαιτίας της χωρίς όρια ανάπτυξης. Είναι η εικόνα των μεταλλαγμένων του Τσερνόμπιλ, της εκατόμβης των εργατικών ατυχημάτων, της πλανητικής χλωρίδας και πανίδας

ξουμε έναν κόσμο γυάλινο μέσα στον οποίο θα ζούμε και θα πεθαίνουμε, ενώ έξω από αυτόν θα βρίσκονται η απαγορευμένη ζώνη, το κατεστραμμένο παρελθόν μας, η φύση που θυσιάστηκε για να είμαστε σε θέση να απολαμβάνουμε έναν καλύτερο κόσμο, τόσο αστραφτερό όσο και απελπιστικά γυμνό όπως το γυαλί, το μπετόν...

Και οι δύο εικόνες που παρακολουθήσαμε έχουν επιχειρήματα. Ας υποθέσουμε ότι κάνουμε ένα φανταστικό δικαστήριο. Και ας καλέσουμε τις δυο εικόνες.

Ας έλθει όμως η πρώτη εικόνα, τι απολογείστε παρακαλώ;

Α' εικόνα: Η ανάπτυξη χρειάστηκε πάντα κάποιες θυσίες. Πολλοί σκοτώθηκαν στην κατασκευή τιτάνιων έργων όπως διώρυγες, υδροηλεκτρικά εργοστάσια και φράγματα, ενώ δεκάδες άλλοι κινδυνεύουν κα-

συνεχίστε να κοιτάζετε τα πρόσωπα θα εξαφανιστούν και τα κύπελα θα επανέλθουν. Ένα φαινόμενο σαν την ανάπτυξη δεν είναι τόσο απλό. Έχει φυσικά και μια αντιστρεπτή ιδιότητα. Αλλά ενέχει κυρίως κάτι βαθύτερο. Και αυτό είναι ότι όσα συνήθως βλέπουμε έξω από εμάς, είναι απλώς αυτό που πιστεύουμε ή βιώνουμε μέσα μας. Ή για να το θέσουμε διαφορετικά, είναι αλήθεια ίδια η πραγματικότητα που βιώνει ένας λευκός, όμορφος και επιτυχημένος με αυτήν που βιώνει ένας άσχημος

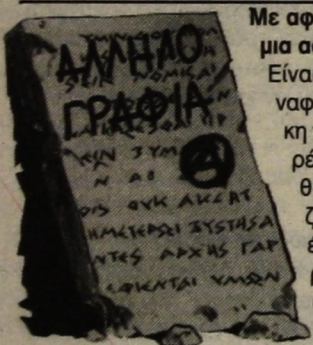
ματα στις πραγματικές τους διαστάσεις; Για ποιο λόγο, χωρίς βέβαια να τρέφουμε ψευδαισθήσεις, να απαξιώνουμε κατακτήσεις του λαϊκού κινήματος και δυνατότητες που οι εσωτερικές αντιθέσεις του εξουσιαστικού μπλοκ μας παρέχουν; Και θα λέγαμε κλείνοντας, με ποια λογική ποιος είπε ότι και αυτό ακόμα το εδώλιο του κατηγορουμένου δεν μπορεί να αποτελέσει ένα βήμα καταγγελίας των δυναστών της ζωής μας, ένα βήμα προβολής της δικής μας αξιοπρέπειας και του δικού μας οράματος.

Σύντροφοι. Ασφαλώς οι νόμοι και οι θεσμοί του κράτους ισχύουν για εκείνους τους οποίους τους αποδέχονται και τους επικαλούνται. Και ασφαλώς είμαστε όλοι σε θέση να αντιληφθούμε την καλή πίστη και την αγωνιστική διάθεση των συντακτών της αφίσας. Ας μην απολυτοποιούμε όμως τα πράγματα. Να μην τα θεωρητικοποιούμε και μην τα ανάγουμε σε θέματα αρχής. Θα ήταν πολύ πιο χρήσιμο να αντιμετωπίσαμε το ζήτημα στις πραγματικές του διαστάσεις και βέβαια χωρίς δογματισμούς και αυταπάτες.

Και ακόμα παραπέρα: Θα ήταν πολύ πιο ουσιαστικό αντί να αναλίσκουμε εαυτούς σε αντιπαραθέσεις επιχειρημάτων περί του αν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου ήταν ή όχι εξέγερση, αποφασίζαμε να σταθούμε σ' αυτό πιο περισσότερο παρά ποτέ προβάλλει επιτακτικά: στη συμβολή μας για την ανάπτυξη ενός μεγάλου α-υπου αντιεξουσιαστικού εξεγερτικού μετώπου στα πλαίσια αυτού του γενικότερου μετώπου κοινωνικής αμφισβήτησης που διαρκώς ευρύνεται.

Είναι αυτή η διασύνδεση των αναρχικών με το ευρύτερο μέτωπο κοινωνικής αμφισβήτησης που περισσότερο από οτιδήποτε άλλο τρομάζει το σύστημα και το κάνει να μηχανεύεται κάθε μέσο για να την αποτρέψει.

Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών, Φλεβάρης '97

Με αφορμή μια δίκη και μια αφίσσα

Είναι μια αφίσσα κι η αναφορά της σε μια δίκη που μας δίνει το ερέθισμα να αναφερθούμε σε κάποια ζητήματα που θα έπρεπε να θεωρούνται λυμένα από τους αναρχικούς και σε κάποια άλλα που ο

αναρχικός χώρος στη σημερινή του πολυδιάσπαση -δέσμιος μιας παραλυτικής εσωτερικής αυτάρκειας- δε θέλησε να προσεγγίσει. Γράφει λοιπόν η αφίσσα:

"Οι νόμοι κι οι θεσμοί του κράτους ισχύουν μόνο γι' αυτούς που τους επικαλούνται. Άρνηση συμμετοχής με κάθε τρόπο στις δίκες για την εξέγερση του Πολυτεχνείου 1995."

Τι έχουμε εδώ; Πρώτον, δημιουργείται η εντύπωση ότι ανάγεται σε θέμα αρχής για τους αναρχικούς η συμμετοχή ή μη σε δίκες.

Δεύτερον, περνάει η αντίληψη ότι γεγονότα όπως αυτά του Πολυτεχνείου '95 μπορούν να χαρακτηριστούν ως κοινωνική εξέγερση ανεξάρτητα από το επίπεδο συνειδητοποίησης, τους στόχους που προβλήθηκαν και τη διασύνδεσή τους με τα ευρύτερα κοινωνικά μέτωπα αμφισβήτησης. Καλλιεργείται έτσι ένα κλίμα παραλυτικού εφησυχασμού, επαναστατικής αυτάρκειας και υποτίμησης της αναγκαιότητας διασύνδεσης με το γενικότερο διεκδικητικό κίνημα.

Σε ότι αφορά στο πρώτο, ποτέ κανείς, ούτε οι υπογράφοντες την αφίσσα δεν ισχυρίστηκαν ότι αποτελεί θέμα αρχής για τον αναρχικό η συμμετοχή ή μη σε δίκες. Πολύ περισσότερο όταν, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση, υπήρχε μια βαριά πρωτόδικη ποινή 3,5 ετών. Και πάντως να σημειώσουμε ότι είναι άλλο πράγμα να προ-

σφεύγει κάποιος πρωτόβουλα στα δικαστήρια αναζητώντας τη "δικαίωσή" του και άλλο το να σύρεται ύστερα από σύλληψη και βαριά καταδίκη. Το να προσφεύγεις πρωτόβουλα σε ένα κομμάτι της κρατικής εξουσίας για να ζητάς να σε "δικαιώσει" από μια σε βάρος σου "παράνομη" πράξη ενός άλλου οργάνου της ίδιας εξουσίας αποτελεί το λιγότερο αφέλεια.

Κι εδώ ωστόσο δεν πρέπει να αποκλείσουμε κατηγορηματικά το ενδεχόμενο να υπάρξουν περιπτώσεις που για λόγους γενικότερης σκοπιμότητας -κι όχι βέβαια δικαίωσης- μια τέτοια ενέργεια να αντιμετωπίζεται.

Οι αναρχικοί ασφαλώς και γνωρίζουν ότι όλα αυτά τα περί διάκρισης των εξουσιών κι ατομικών δικαιωμάτων κι ελευθεριών αποτελούν στην ουσία τους στοιχεία ενός συνολικά καταπιεστικού κι εκμεταλλευτικού μηχανισμού με προορισμό να λειτουργήσουν σε τελευταία ανάλυση ως βαλβίδες εκτόνωσης της κοινωνικής δυσανεκτίας.

Γνωρίζουν παράλληλα, ότι όλα αυτά αποσπώνται με σκληρούς αγώνες κι ότι κατάλληλα χρησιμοποιούμενα στα πλαίσια των εσωτερικών αντιθέσεων του πλέγματος εξουσίας, είναι δυνατό να προκαλέσουν κάποιες ρωγμές που οι αναρχικοί οφείλουν να εκμεταλλευτούν.

Αυτά ως προς την προβληθείσα θέση περί της συμμετοχής στη συγκεκριμένη δίκη. Όσον αφορά στο άλλο, το χαρακτηρισμό δηλαδή των γεγονότων του Πολυτεχνείου ως εξέγερση θα θέλαμε να σημειώσουμε ότι χρειάζεται μεγάλη φαντασία κι ακόμα μεγαλύτερη αυτοδοξία για να χαρακτηριστεί ο αποκλεισμός στο κτήριο του Πολυτεχνείου και η σύλληψη 500 νέων που έκφραζαν δυναμικά την κοινωνική τους αλληλεγγύη ως εξέγερση.

Εκτός αν είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε ότι κάθε ατομικό ή ομαδικό ξέσπασμα συνιστά από μόνο του κοινωνική εξέγερση, ανεξάρτητα από το επίπεδο συνειδητοποίησης, τους στόχους που βά-

ζει και προωθεί, τη διασύνδεσή του με το ευρύτερο μέτωπο κοινωνικής αμφισβήτησης, και βέβαια από τη μορφή και το επίπεδο των σχέσεων στο εσωτερικό των εξεγερμένων. Ωραίο πράγμα η συντροφικότητα που αναπτύχθηκε. Ακόμα ωραιότερη η έκφραση αγωνιστικής αλληλεγγύης. Υποκλινόμαστε μπροστά στην ηρωική αντίσταση εκείνων των νέων ανθρώπων. Κάναμε δικά μας και τα σποραδικά συνθήματα γενικότερης αμφισβήτησης που ακούστηκαν. Πόσο όμως αρκούν όλα αυτά για να χαρακτηρίσουμε ένα τίναγμα, μια ανάταση, μια ηρωική άρνηση υποταγής ως εξέγερση; Πόσο μια τέτοια αντίληψη μπορεί να δημιουργεί αισθήματα επαναστατικής αυτάρκειας και ικανοποίησης;

Μπορούμε να μιλάμε για κοινωνικό αγώνα, για κοινωνική σύγκρουση πάντα βέβαια στην έκταση και το βάθος που αυτά συνέβησαν. Όχι όμως για εξέγερση αν θέλουμε οι λέξεις να έχουν κάποια αναφορά σε νοήματα και περιεχόμενα. Και βεβαίως αν δεν θέλουμε να καλλιεργούμε αυταπάτες και αισθήματα αυτάρκειας.

Πολλά πράγματα ανέδειξαν εκείνα τα γεγονότα. Δυνατότητες και αδυναμίες που δυστυχώς δεν έγινε δυνατό να αναλυθούν και να συζητηθούν. Και δεν είναι μικρή γι' αυτό η ευθύνη όλων μας. Κανένας αναρχικός δεν αποδέχεται τους νόμους του κράτους. Τους υφίστανται όμως πρώτοι και καλύτεροι. Τι θα μπορούσαν στις σημερινές συνθήκες (τονίζεται: στις σημερινές συνθήκες) οι καταδικασθέντες; Να μην έκαναν έφεση; Να αποδεχτούν την πρωτόδικη ποινή και ένα καθεστώς ομηρίας; Ή μήπως να περιφέρονται φυγόποιοι και αδραναιοποιημένοι; Και γιατί να μην προβάλλουν ακόμα και από το εδώλιο του κατηγορουμένου τις θέσεις τους;

Ωραία τα λόγια σύντροφοι. Τι νόημα έχει όμως η προβολή στα λόγια μιας στάσης που εκτός των άλλων αναιρείται από την πραγματικότητα. Για ποιον λόγο να δημιουργούμε ψευδή συνειδησιακά προβλήματα σε άλλους συντρόφους; Για ποιο λόγο να μην αντικρίζουμε τα προβλή-